

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

KOMÜNİST

KÖZ

AYLIKKOMÜNİSTGAZETE FİYATI: 2 TL (KDV DAHİL) EYLÜL 2022 SAYI: 34 (131) www.kozgazetesi.org

İki Örgütlenme Anlayışı İki Enternasyonalizm

Komünist dünya partisinin dünya devrimine yön verebilmesi, seksiyonların üzerinde duran, onları sadece siyasi değil örgütsel bakımdan da bağlayıcı kararlar alan bir uluslararası merkezin varlığıyla mümkündür. Programatik ve örgütsel ilkelere uymayan, kongrelerinde uluslararası bir yürütme komitesi oluşturma görevinden kaçınan enternasyonalist girişimlerin akıbeti taktik sorunlara dair her anlaşmazlıkta parçalanarak "dar" ya da "kitle-sel" mezhepler olmaktadır.

s.9

Ezen Ulus Devletleri Çatırıyor

ROJHİLAT AYAKTA

Mahsa Amini isyanı yalnız kadınların değil, aynı zamanda esir bir ulusun da isyanıdır. Rojhilat'ta Hamaney ve Süleymani'nin posterlerini yırtanlar ezen ulus devletine sokaklarda başkaldırıyorlar. Kürtlerin esaret zincirlerini parçalayarak birleşmesi laik ve demokratik bir Orta Doğu'nun koşuludur.

Reformistler hendek başkaldırısının Rüstünü örtüp unutturma gayretinde. Kürtlerle Seqiz'den Mako'ya kurdukları barikatlarla 2015-2016 isyanının devrimci bir muhasebesinin şart olduğunu hatırlatıyor. Bağımsızlık ve özgürlük yolunda eksik olan imkanlar değil devrimci partidir.

Rojhilat başkaldırısı, Sri Lanka'dan Şi-rlî'ye yayılan devrimci durumun en çok coğrafyamızda derinleştiğini bir kez daha gösteriyor. Ayaklanmalara devrimci bir temelde önderlik edecek partinin eksikliği en çok bu topraklarda hissediliyor. Komünistlerin birliği çağrısı o yüzden bu topraklardan yükseliyor.

Komünistlerden

Yedinci Yılında Suruç Eylemleri

Suruç yıldönümünde, katliamda hayatını yitiren devrimciler anıldı; ortak bildiri ve afiş çalışmaları ardından 20 Temmuz'da Kadıköy'de basın açıklaması gerçekleştirildi.

s.4

1 Mayıs Mahallesi Kuruluşu 2 Eylül Festivali'yle Anıldı

1 Mayıs Mahallesi festivali kapsamında forum, panel ve konserler gerçekleştirildi. Kaypakkaya flamasını bahane eden polis basın açıklamasını gözaltılarla engelledi.

s.7

HDK Yaz Tartışmaları

HDK YAZ TARTIŞMALARI			
31 TEMMUZ 2022 / PAZAR	SAAT: 11.00 - 18.00	7 AĞUSTOS 2022 / PAZAR	SAAT: 11.00 - 18.00
KÜRESEL KAPITALİZM NEREYİ YENİ SAVAZLAR, YENİ SOMURGELER Mİ, YENİ DEVRİMLER ÇAĞI MİT		KÜRT VE KÜRDİSTAN SORUNU: BÖLGESEL KÜRESEL DİNAMİKLER, OLASILIKLAR, AVANTAJLAR, DEZAVANTAJLAR	
14 AĞUSTOS 2022 / PAZAR	SAAT: 11.00 - 18.00	21 AĞUSTOS 2022 / PAZAR	SAAT: 11.00 - 18.00
EMEK VE EKOLOJİ DİRENİŞLERİ: YENİ SINIFAL VE TOPLUMSAL MÜCADELELERİN AYAK SESLERİ		GÖÇMEN VE MÜLTEÇLER: YURTSUZLUK, VATANSIZLIK GİRDABINDA YÜKSELEN İRÇİLİK Mİ, HALKLARIN ÖZGÜRLÜĞÜ MÜ KAZANACAK?	

31 Temmuz - 21 Ağustos tarihleri arasında HDK tarafından düzenlenen Yaz Tartışmaları kapsamında gerçekleşen tüm etkinliklere katıldık.

s.6

HDP Beşinci Olağan Büyük Kongresi'ndeydik

Temmuz ayında Ankara'da toplanan HDP Beşinci Olağan Büyük Kongresi'ne katıldık. Kongreyi takip etmenin yanı sıra kongrede KÖZ standı açtık.

s.5

KÖZ'ÜN SÖZÜ

Karışmayacağız Barışmayacağız!

"Yaşasın Komünistlerin Birliği!" şiarı çağrısı, bu çağrıyı somutlayan bir platform önerisiyle birlikte yirmi üç sene önce yükseltildi. Taktik ortaklıklara değil amaç, ilke ve referanslarda ortaklığa dayanan birlik platformu bu süreç zarfında komünist bir dayanışma çerçevesinde eylemli bir yürüyüşü benimseyenleri içine dahil ederken, siyasi merkezietçi bir platformun gerektirdiği eylemli ve örgütlü yürüyüşü benimsemeyenleri ise dışına çıkardı. Kendini geliştiren, somutlayan ve politik etkisini artıran, herşeyi örgüt ve örgütlü bir şekilde yapmaya kararlı devrimcilere yaslanan bir platformun varlığı komünistlerin birliği mücadelesinin en önemli güvencesidir.

s.10

12 Eylül, Yenilgi Edebiyatı, Tasfiyecilik ve Hendekler

Hendekleri zamansız olduğu gerekçeyle eleştiren, Hendeklerde silaha sarılmayı yanlış bulan ve "Kürt sorununun çözümünde barışçıl yollar" arayanların çıkış noktasını anlamak için 12 Eylül'e, hatta daha da önemlisi 12 Eylül'ü takip eden on yıla bakmak gerekir.

s.8

Tüm Kadınların Ortak Mücadelesi Devrimle Başlar

Ortak bir kadın hareketi oluşturmak ve kadınların kadın olarak mücadele edebilmesi için öncelikle kadınları birbirlerinden ayıran sınıf duvarını ve ezen-ezilen ulus ayrımını ortadan kaldırmak gerekir.

s.7

KÖZ'ün Seçimlerde Burjuvaziye Cepheden Karşısına Alan Bir Aday Çıkarma Çağrısı Nasıl Karşılandı?

Haziran ayından itibaren burjuva ittifaklara karşı bağımsız bir Cumhurbaşkanı adayı çıkarma önerimizi ulaşabildiğimiz tüm siyasetlere taşıdık. Çağrımızı gazete sayfamızdan bir kez daha yinelerken kurumların çağrımıza olumsuz yanıt verme gerçeklerini birkaç grupta topladık.

s.3

Okur/Yazar Mektupları

Çağlar Demiröz anmasına katıldık

Geçtiğimiz 23 Temmuz'da KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak kanser tedavisi gördüğü Yunanistan'da hayatını kaybeden Çağlar Demiröz için HDP İzmir İl örgütünün düzenlediği anmaya katıldık.

HDP'li milletvekillerinin ve mücadele yoldaşlarının konuşma yaptığı anmada, Çağlar Demiröz'ün İzmir sokaklarında Dev-Lis ile başlayan, DKP/BÖG saflarında Rojava'da devam eden ve Yunanistan'da sonlanan örgütlü mücadelesine değinildi. Kurumlar adına konuşmaların yapıldığı etkinlik "Anıları Mücadelemizde Yaşayacak" şiarıyla sonlandırıldı.

Çağlar Demiröz'ün İzmir'de uzun yıllar emek sarf eden ve tanınan bir militan olmasından kaynaklı olarak etkinlikte belirgin bir matem havası hâkimdi. Yapılan konuşmalarda güncel siyasal vurgular eksikti. Konuşmacılardan biri "Devrim-

cileri anmak, böylesi bir mücadeleyi yürüten yoldaşı anmak bizim için zor" dedi.

Zor, gerçekten de çok zor. Devrim yolunda yıllarca omuz omuza mücadele yürüttüğün, ortak bir düşün, ortak bir davanın neferinin artık yanı başında seninle birlikte yürüyemeyeceğini kabullenmek zor.

Peki nasıl olacak? Mahir'in dediği gibi; "Biz hep cenazelerde mi buluşacağız, hep biz mi öleceğiz?" Buna bir son verebiliriz. Bugün Çağlar arkadaşın şahsında görüldüğü üzere bu coğrafyada eksikliği hissedilen şey örgütlü mücadeleye hayatını adanmış, bir kavgaya canını koymuş militanlar değil. Aksine bu topraklar adeta bir makine gibi devrimci nefer üretmektedir. Bu bakımdan Çağlar arkadaş ne ilk, ne de son olacaktır. Burjuvazinin durmaksızın süren saldırılarına, ezilenlere kan kusturan politikalarına ortak bir savunma hattı örerak dur diyebiliriz. Fakat durdurmak yetmez. Biz onu yıkmadıkça kendiliğinden yıkılmayacaktır. Bu da ancak ortak amaç ve ilkelerde buluşacağımız bir zeminde ortak bir mücadele ile mümkün. Çağlar arkadaşın miras kalan bu örgütlü mücadeleyi ancak bu şekilde başarıya ulaştırabiliriz.

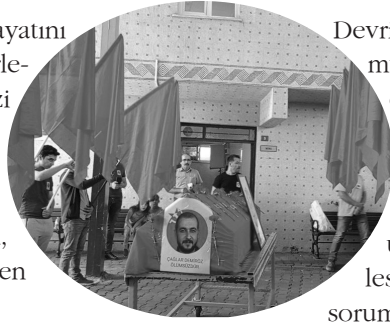
Devrimciler Ölür, Devrimler Sürer!
İzmir'den Bir KÖZ Okuru

Çağlar Demiröz'ün cenaze töreni

Kanser tedavisi sürecinde hayatını kaybeden Çağlar Demiröz için Birleşik Devrimci Parti tarafından Gazi Cemevi'nde düzenlenen cenaze törenine biz de katılım gösterdik. Cenazede Musa Piroğlu Çağlar Demiröz'ün devrimci iradesinden, Rojava'ya savaşmasından bahseden bir konuşma yaptı.

Sonrasında mezarlığa geçildi. Mezar başında konuşma yapan Devrimci Parti Genel Başkanı Elif Torun Öneren, Çağlar Demiröz'ün yoldaşlarına, örgütüne bağlılığı uğruna savaştığı halklara, işçi sınıfına bağlılığıydı diyerek kendinden önce göğü fethe çıkan komünarların arasına katıldığını ifade etti. Atılan sloganlardan sonra cenaze töreni sona erdi.

Tören sırasında imkan bulamasak da biz de KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak şu mesajı iletiyoruz: "Çağlar Demiröz, hayatının çok erken bir döneminde daha 14 yaşlarında İzmir'de

Devrimci Liseliler'e katılarak örgütlü mücadele bilincinin farkına vardı ve o günden sonra da örgütlü mücadeleyi asla bırakmadı.

Devrimci iradesini Rojava'da da gösteren Çağlar Demiröz'ün uğruna savaştığı devrim mücadelesini aynı cüretle devam ettirmenin sorumluluğu bu topraklardaki devrimcilerin omuzlarındadır.

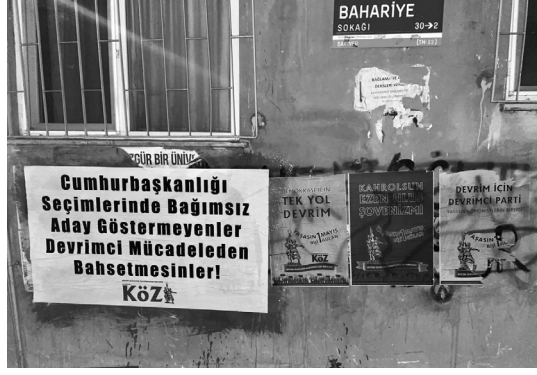
Bugün Rojava'yı boğmaya çalışanlar halen daha Kürdistan'ın muhtelif coğrafyalarına saldırıya, Kürdistan mücadelesini ezmeye çalışmaktadır. Bu sebeple Çağlar Demiröz'ün bıraktığı bayrağı taşıyacak olan devrimciler düşen görev de başta yaşadığımız coğrafyadaki gerici burjuva diktatörlüğü TC'ye ve onun bekçisi Erdoğan hükümetine karşı kitlesel mücadeleyi yükseltmektir."

Devrimciler Ölür Devrimler Sürer!

Üniversitelerden Komünistler

Ozalit çalışması: Kahrolsun ezen ulus şovenizmi

Hisarüstü

Hisarüstü Mahallesi'nde ozalit çalışması gerçekleştirdik. Ozalitlerimizde "Kahrolsun Ezen Ulus Şovenizmi", "Cumhurbaşkanlığı Seçimlerinde Bağımsız Aday Göstermeyenler Devrimci Mücadeleden Bahsetmesinler!" "Cumhur İttifakından Amerikancı Yolla Değil Sri Lanka'daki Gibi Kitlesel Eylemlerle Kurtulacağız!" içeriklerini öne çıkardık.

Geride bıraktığımız aylarda Kürdistan'ın Kuzey parçasında Türkiye Cumhuriyeti'nin pervasızca operasyonlarının yanında, Başur'da gerçekleşen ve Zaxo katliamı olarak gündemleşen bomba saldırısına yönelik birçok açıklama gerçekleşti.

Başur'a yönelik saldırılar ilhak ve bağımsız Kürdistan perspektifinden çok insanlık suçu derekesinde kalan söylemlerle gündem ediliş eleştirildi. Esas olarak bu saldırılar karşısında nasıl bir mücadele hattı çizilmesi gerektiği sorusu ise yine bir susuş kumkuması ile karşılık gördü. Oysa tam tersine, "Kürtlerin Esareti İşçilerin Esaretidir" perspektifiyle, Kürdistan'a yönelik her saldırıyı Türkiyeli emekçilerin gündemine sokan ve iktidarın karşısına dikilen bir eylem hattının izlenmesi gerekmektedir.

Bir yandan da Sri Lanka'daki eylemlilikler de Türkiye solunda alkışlarla karşılığı buldu. Türkiye'de susanlar Sri Lanka'yı coşkuyla selamladılar. Kendi reformist çizgilerinden dolayı, Türkiye'de de benzer bir seferberlik örerak kendilerine Sri Lanka'yı bir örnek olarak alma-

Okmeydanı

Yaklaşan seçim sürecine ve Kürtlere yönelik saldırı ve operasyonlara dair ozalit çalışmasını İstanbul'un birçok mahallesinde yaptık. Bu mahalle ve semtlerden birisi de Okmeydanı semti oldu.

Okmeydanı'nda birçok noktaya "Kahrolsun Ezen Ulus Şovenizmi, Kürtlerin Boynundaki Kilidi Ezilenlerin Mücadelesiyle Kırılım- Cumhur İttifakından Amerikancı Yollarla Değil, Sri Lanka'daki Gibi Kitlesel Eylemlerle Kurtulacağız- Cumhurbaşkanlığı Seçiminde Bağımsız Aday Göstermeyenler, Devrimci Mücadeleden Bahsetmesinler" içerikli ozalitlerimizi astık.

Cumhur İttifakı tarafından, Kürtlere yönelik operasyonların, saldırıların arttığı ve bu saldırılara tereddütsüz bir şekilde onay veren Millet İttifakı'nın ise adeta Cumhur İttifakı'ndan kurtulmak için başta Kürtler olmak üzere tüm emekçilere bir adres olarak gösterildiği bir süreçte; bu politik çizginin savunulması bugünün

Anadolu Yakası

1 Mayıs Mahallesi, Gülsuyu, Kartal, Maltepe ve Tuzla'da "Kahrolsun Ezen Ulus Şovenizmi! Kürtlerin Boynundaki Zinciri Ezilenlerin Mücadelesiyle Kırılım! Cumhur İttifakı'ndan Amerikancı Yollarla Değil; Sri Lanka'daki Gibi Kitlesel Eylemlerle Kurtulacağız!, Cumhurbaşkanlığı Seçiminde Bağımsız Aday Göstermeyenler Devrimci Mücadeleden Bahsetmesinler!" şiarlı ozalitlerimizi astık.

İçerisinden geçtiğimiz süreçte dünyada ve Türkiye'de gelişen güncel olaylara bakıldığında anlamak ve yorumlamakla yetinmek değil somut bir mücadele hattının çizilmesi gerekmektedir. Bugün bu şiarların öne çıkarılmasının nedeni var olan girişimleri, ezilen ve emekçilerin gündemine almak ve daha da önemlisi bir mücadele hattı yani net bir tarifile iktidarı karşısına alacak bir perspektif yaratmaktır. Dünya'da gelişen olaylara bakıldığında Sri Lanka'da

dılar, ancak Erdoğan açısından ibret alınacak bir durum olarak sundular.

Tüm bu gündemler devam ederken aynı zamanda birçok kurum 2023 seçimlerine dair tutumlarını ve mücadele hatlarını açıklamaya başladılar. Biz de KÖZ olarak seçimlere dair açıklamamızı yayınladık.

Kitlelere Erdoğan'ın tedricen zayıflatılarak en sonunda da seçimlerle gönderileceği masalı pompalanırken, Amerikancı muhabeletin kuyruğundaki sol da bu tutumu istikrarlı bir şekilde devam ettirmektedir. Seçimlere dair hiç ses çıkarmayanların, "Devrim ve Sosyalizm" lafızlarıyla tutukluklarını gizleyenlerin yanında gizli bir desteği bile tercih etmeden açıktan seçimlerin ikinci turunda Erdoğan'ın karşısındaki adaya oy vereceğini açıklayanlar dahi oldu. Bir yandan "alternatif" bir üçüncü yolu işaret edenler de Millet İttifakı'nın "makul" bir aday çıkartma beklentisini dillendirmeye devam ediyor.

KÖZ olarak bu siyasal tabloda, her alanda olduğu gibi, seçimler hakkında da proleter devrimci siyasetin gerekliliğini yerine getirmek üzere tüm Türkiye soluna bağımsız aday çıkarma çağrısını yapıyoruz. Parlamenter eylemin, devrimci ajitasyona tabii tutulması gerekliliğinin farkında olarak, seçimlerde emekçi ve ezilenlerin safinın seçimde bağımsız bir cumhurbaşkanı ile gösterilebileceğini işaret ediyoruz ve böyle bir seçim çalışması için eylem birliği çağrısını yükseltiyoruz. Bunun yanında böyle bir seçim çalışması yürütenlere de koyduğumuz şartlar uygulandığı süreçte kayıtsız şartsız destek sunacağımızı belirtiyoruz.

Seçimin iki turunda da düzen ittifaklarına ne açıktan ne de gizli bir şekilde oy vermeyeceği açıklayan ve bağımsız bir cumhurbaşkanı adayı çıkarmak üzere seçim çalışması yürütme niyetinde olan herkesle buluşmak ve eylem birliğiyle seçimlere müdahale etmeyi önümüze koyuyoruz.

Üniversitelerden Komünistler

devrimci görevlerinin en başında gelmektedir. Bu politik çizgimizin gereği olarak her türlü eylemde, basın açıklamasında, mitinglerde pankartlarımızla, dövizlerimizle, sloganlarımızla ifade ettiğimiz bu çizgiyi ozalit, afişleme ve yazılamalarımızla da öne çıkartıyoruz. Devrim iddiasını taşıyan tüm güçleri de, bu çizgiyi eylemli bir şekilde ve birlikte yükseltmeye davet ediyoruz.

Kürtlerin Boynundaki Kilidi Kırılım!

İstanbul'dan Komünistler

sürmüş olan eylemlerin coğrafyamızda bir alkış eyleminden öteye geçmemiş olduğu görülmektedir. Bugün yapılması gereken ise alkış tutmak değil Türkiye'de yaklaşan seçimlerden de hareketle Cumhur İttifakı'ndan kurtulmanın yolunun Amerikancı hattan geçmediğini belirtmek ve Sri Lanka'da görüldüğü gibi süregelen eylemleri kitlesel eylemlere dönüştürerek mücadelenin verilmesi gerektirir. Tüm başlıklar ele alındığında tek bir sonucu ortaya çıkarmak gerekmektedir. Kürtlerin boynundaki zincirin kırılabilmesinin yolu da Cumhur İttifakı'ndan kurtulmanın yolu da ezilenlerin ve emekçilerin kitlesel mücadelesiyle mümkün olacaktır.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak bu şiarları yüksetmeye devam edeceğiz.

Anadolu Yakası'ndan Komünistler

KOMÜNİST KÖZ YEREL SÜRELİ AYLIK SİYASİ GAZETE

SAHİBİ ve SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: ÖMER YILDIZ

YÖNETİM YERİ: OSMANAĞA MAHALLESİ LEYLA SOKAK ELİF

İŞHANI KAT 2 DAİRE: 5 KADIKÖY -İSTANBUL

E-POSTA: kozonline@gmail.com

WEB ADRESİ: www.kozgazetesi3.org

BASILDIĞI YER: ÖZDEMİR MATBAASI MALTEPE MAHALLESİ

GÜMÜŞSUYU CADDESİ ODİN SANAYİ SİTESİ NO: 28/245 ZEYTİNBURNU-İSTANBUL

TEL: 0212 577 54 92

KöZ’ün seçimlerde burjuvaziyi cepheden karşısına alan bir aday çıkarma çağrısı nasıl karşılandı?

KöZ olarak, yaklaşan Cumhurbaşkanlığı seçimine ilişkin tutumumuzu belirttiğimiz ve sol akımlara çağrıda bulunduğumuz “Yaklaşan Seçimlerde KöZ’ün Tutumu” başlıklı yazıyı gazetemizin Ağustos ayı sayısında yayınlamıştık. Çok daha öncesinden beri gazetemizde yer verdiğimiz kimi yazılar, eylemler ve etkinliklerde gündelik siyasal mücadelemizin bir parçası olarak taşıdığımız seçim tutumumuzu ifade ettik. Burjuvazinin içinde debelendiği rejim krizinin proleter bir çözümü her zamankinden güncel hâle getirdiği, Amerikancı Millet İttifakı’nın sola siyasetsizliği dayattığı bir siyasal iklimde bu tutumumuzun derli toplu bir şekilde ifade edilmesi; devrimci bir alternatif seçim çalışmasının nasıl ortaya konabileceğini gösterme amacını taşıyordu.

Bu tutumun gereği olarak da Haziran ayından itibaren bir dizi sol akıma bir toplantı çağrısında bulunduk. Çağrımızda yaptığımız öneri özetle şuydu: “KöZ olarak bugüne kadar politik süreçlerde farklı vesilelerle burjuvazinin farklı kliklerine yedeklenmeden, devrim mücadelesini nasıl yükseltmek gerektiğini göstermeye çalıştık. Cumhurbaşkanlığı seçiminde de aynı kaygıyla devrim mücadelesini büyütmek isteyen tüm sol güçlere her iki turda da düzen ittifaklarına oy vermeme çizgisini savunan ortak bir cumhurbaşkanı adayı çıkarılması ve birlikte bir seçim çalışması yürütülmesi önerimizi sürdürüyoruz.”

Çağrımızı tüm sol akımlara iletmeyi hedefledik. Bu çağrımızı ilettiğimiz kurumlar şöyle sıralanabilir: Alinteri, BDSP, DESOF, Devrimci Hareket, Devrimci Parti, Devrim Hareketi, DİP, EMEP, ESP, HDP, Halkevleri, İDP, İKEP, Kaldıraç, Komün, Mücadele Birliği, Partizan (Yeni Demokrasi), PDD, Partizan (Özgür Gelecek), SEP, SODAP, SMF, Söz ve Eylem, TİP, TKP, TKH, TÖP, Politika Gazetesi, YDİ Çağrı

Böyle bir seçim çalışmasının olanaklarını konuşmak üzere çağrıcısı olduğumuz toplantıya katılan kimi kurumlar olsa da, düzen ittifaklarına karşı bağımsız bir çizgiyi ortaya koyan bir Cumhurbaşkanı adayı çıkarma önerimiz sol tarafından genel olarak kabul görmedi. Gerek toplantıya gelip böyle bir çalışmada yer almayacağını peşinen belirten kurumlar, gerekse de bu çağrımıza iştirak etmeyip birebir görüşme gerçekleştirdiğimiz kurumların gerekçeleri ise, ortak özellikleri itibarıyla birkaç grupta toplanabilir:

MEŞRUIYET KAZANDIRMAMAK GEREKİR DİYEN PASİF BOYKOTÇULAR

Devletin başı olan bir kuruma dair seçim ça-

lışması yürütmeyi, bu kuruma meşruiyet kazandıracakı gerekçesiyle yanlış bulan akımların ortak özelliği; sistemin teşhiri için parlamento seçimlerine dair bir çalışmanın genel olarak yanlış olmadığı, somut duruma göre buna ilişkin ortak bir çalışmanın yapılabileceği ancak Cumhurbaşkanlığı seçiminin teşhir işlevinden yoksun olduğu değerlendirilmesinde bulunmalarıdır.

Bunun dışında özel olarak Cumhurbaşkanlığına dair olmasa da seçimleri toptan reddedenler de bir diğer pasif boykotçu eğilimi yansıtırlar.

BAĞIMSIZ SİYASET İDDİALARIYLA BEKLEMECİ TUTUM ALANLAR

Bağımsız bir tutum alma görüntüsüyle yola çıkıp beklemeci bir düstur edinen akımlarsa, ister “sosyalist bir alternatif” yaratma isterse de “emek ve özgürlüğün ittifakını kurma” iddiaları taşıyanlar günün sonunda aktüel siyasetin koordinatlarına göre hareket etmek gerektiğini savunuyorlar. İkinci tura dair şimdiden bir şey söylemenin güç olacağını, o dönemki siyasal koşulların değerlendirilmesi gerektiğini, ikinci tura dair tutum belirtmek için HDP’nin tutumunu veya Millet İttifakı’nın adayının belli olmasını beklemenin sağlıklı bir siyasal tercih olacağını öne sürüyorlar. Aynı zamanda ortak bir ittifak düzleminde bir araya geldikleri kurumların tutumunun da belirlenmesini bekliyorlar. Herhangi bir ittifakta bağımsız bileşen olarak yer almasa da HDP’nin içinde yer alan akımlarsa HDP’den ayrı bir seçim taktiği belirleme noktasında aynı beklemeci düsturu benimsiyorlar.

EMEKCİLERİN GÜNDEMİNDE SEÇİM YOK DİYENLER

Seçimlerde düzen ittifaklarına oy vermeyeceğini belirten kurumlar da mevcut elbette. Ancak bunlar işçi sınıfının seçimden başka gündemleri olduğu gerekçesiyle aktif bir seçim çalışmasından uzak duruyorlar. Yoksulluk, direniş, mücadele gibi vurgulara ağırlık vermek gerektiğini öne süren bu akımlar; seçimlerin, yönetimin halk tarafından belirlendiği aldatmacasını içerdiğinden ötürü bir çalışma yapmayı yanlış bulduklarını belirtiyorlar. Devrimci demokratik gelişmelere dair somut bir olanak içermediği ölçüde seçimleri boykot etmek gerektiğini söyleyen bu akımlar arasında, bağımsız aday önerimize yalnızca düzen ittifaklarına oy vermemeyle sınırlı bir bağımsız aday çalışmasının boykottan esaslı bir farklılığı olmadığı ve bir programdan yoksun olduğu eleştirisinde bulunanlar da mevcut.

SEÇİM TUTUMUMUZU DOĞRU BULUP ORTAK BİR FAALİYETTEN UZAK DURANLAR

Görüşme yaptığımız kurumlardan Cumhurbaşkanlığı seçimine ilişkin düzen ittifaklarına iki turda da oy vermeme tutumumuzun kendi taktik tutumlarıyla örtüştüğünü söyleyen akımlar da oldu. Buna karşın bağımsız bir adayın çalışmasını ortak bir şekilde yapma önerimiz bizimle ortak iş yapmamak yönündeki muhtelif gerekçelerle hâlâ olumlu karşılık bulmuş değil.

Bütün bunların yanı sıra, burjuva ittifaklara karşı aktif bir seçim çalışması yapmayı doğru bulup bizimle ortak iş yapma konusunda bir çekincesi olmayan akımlar da mevcuttu. Buna rağmen kendi imkânlarından kaynaklanan yetersizlikler yahut karar alma süreçlerini beklemek gibi gerekçeler öne süren bu akımlarda önerimiz henüz olumlu karşılık bulmuş değil.

KÖZ’ÜN SEÇİMLERDE BAĞIMSIZ VE ORTAK BİR TUTUM ÖNERİSİ GÜNCELDIR

Besbelli ki düzen ittifaklarına iki turda da oy vermeme yönünde kararlı bir irade koymak için, her kurumun birbirini beklediği bir ittifak düzlemine ihtiyaç yoktur. Eğer asıl beklenen Millet İttifakı’nın çıkaracağı aday değilse ve bu adayın “tercih edilebilirliğinin” benimsenecek taktik tutuma etkisi yoksa burjuva ittifakları cepheden karşısına alan bir hatı bugünden peşinen savunmak gerekir.

Devrimci ve aktif bir seçim çalışmasının gerekli olduğunu bir kez tespit ettikten sonra bunu diyen başkalarının da olması düzen ittifaklarından bağımsız ve ortak bir adayın çalışmasını daha da mümkün kılar.

Reddiyeci bir tepkiyi ifade etmekle beraber sandıkları yakmadığı müddetçe pasif bir seçim çalışmasını boykot olarak adlandırmak Türkiye solunda adetten. Oysa devrimci demokratik gelişmelere dair somut olanaklar tam da devrimcilerin burjuva ittifaklarına yedeklenmemek adına bağımsız bir çalışmayı görünür olarak gerçekleştirmesine bağlıdır. Böyle bir çalışma için de “düzen ittifaklarına oy yok” çağrısı bir yeter şart değil, gerek şarttır. Yani KöZ’ün bağımsız aday çıkarma çağrısı esas olarak işçi sınıfının gündemlerine dair bu minvalde yapılacak önerilere kapalı değildir. Bilakis, devrimci bir seçim çalışmasında ortakların bu çalışmayı başka tutumları da içerecek şekilde gerçekleştirmesinin önünde hiçbir engel koymamaktayız. Siyasi krizin etkisini iyice hissettirdiği Türkiye’de kitlelerin siyasete olan ilgisi artmış, hâkim burjuva siyasetinin ve ideolojisinin

etkisiyle de kitleler sandığa yönelmiştir. Sandığa gitme oranlarının en yüksek olduğu ülkelerden biri olan Türkiye’de, solun boykot lafızlarıyla yalnızca sandığa gitmemekle sınırlı tutumu, kitleleri burjuva siyasetinin aldatmacasından kurtarmaya değil, onları burjuvazinin hâkim ideolojisinin peşinde sürüklemeye hizmet eder. Burjuva seçimlerin halkın iradesinin belirleyici olduğu yönünde yarattığı yanılsamayı kırmaya da şu veya bu sebeple bu seçimlerden uzak durmak değil, devrimci ve alternatif bir seçim çalışması muktedit olabilecektir.

Burjuva diktatörlüklerindeki “erkler ayrılığı” kisvesi bir devlet kurumu olarak parlamentonun Cumhurbaşkanlığından farklılık arz etmesine yol açmaz. Zira devrimciler açısından burjuva devlet aygıtının hiçbir kurumu emekçiler ve ezilenler nezdinde umut yaratamaz. KöZ’ün Cumhurbaşkanlığı seçimine aday gösterme önerisindeki maksadı da diğer seçimlerde aldığı taktik tutumlardan farklı değildir. Bolşevizm’in kitlelere siyasal gerçekleri açıklama ve akıntıya karşı yüzmeye anlamına gelen devrimci derslerinin bir gereğidir. Devrimci kaygılar taşıyan, burjuvaziye meşruiyet kazandırmak istemeyen güçlerin Cumhurbaşkanlığı seçimine dair görünür ve aktif bir çalışmayı içermeyen parlamento konusunda göstermelik her türlü “bağımsız” tutumu teşhir etmesi gerekir. Emekçilerden yana bağımsız bir tutum almak konusunda kararlı olanların da seçim çalışmasını bir adayla görünür bir şekilde yapması, pasif boykot tutumunun ötesine geçmesi gerekir.

Doğrusu; ortada sınıf işbirlikçi, liberal bir kuşatmaya karşı durma davası varken muhtelif bahanelerin ortak bir çalışmanın önünde engel olarak görülmesi sahici olmadığı gibi apolitik bir tutuma da işaret eder. Kimse böyle bir adayı ortak bir şekilde çıkarmasa dahi KöZ’ün arkasında duran komünistler düzen ittifaklarından bağımsız bir cumhurbaşkanı adayının çalışmasını güçleri ve imkânları el verdiğince yapmayı önerine koydular. Böyle bir çalışmayı nicelik olarak en kuvvetli şekilde yapacak olanın KöZ’ün arkasında duranlar olmadığı besbellidir. Ezilenlerden yana tutum almak gerektiğini benimseyen tüm akımlara eylemli ve ortak bir mücadeleyi aktif bir şekilde yürütme önerimiz sürüyor. Çağrımız, Cumhurbaşkanlığı seçimini emekçilerin kitlesele mücadelesinde bir kaldıraç olarak görüp, emekçileri düzen güçlerine yedeklemek isteyenlere karşı devrimci mücadeleyi büyütmek isteyenleredir!

“Çözüm Bizde” mitinginde komünistler

7 Ağustos Pazar günü “Çözüm Bizde, Savaşlara ve Sömürüye Hayır” şiarıyla Kartal’da HDP tarafından düzenlenen mitinge KöZ olarak pankartımızla, flamlalarımızla ve dövizlerimizle katıldık.

Yürüyüş kolunun olmadığı mitinge pankartımızı açarak yürüyüş yaparak katıldık. “Kahrolsun Ezen Ulus Şovenizmi, Kürtlerin Düşmanı Burjuva İttifaklara İki Turda da Oy Yok!” pankartını taşıdığımız yürüyüş boyunca; “Kürtlere Özgürlük Kurdara Azadi, Demokrasi İçin Kürtlere Özgürlük, Demokrasi İçin Tek Yol Devrim, Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek, Kürtlerin Esareti İşçilerin Esaretidir” sloganlarını attık. Miting alanına girişte pankartımızın içeriye alınması polis tarafından engellendi. Gerekçe olarak da bu pankartın miting öncesi emniyete bildirilmediğini gösterdiler. Gerekçenin bu olmadığı ise alanda bildirilme-

miş de olsa kimi pankartların var olmasıyla ortaya çıkmıştı. Arama noktasında uzun süre pankartımız açık şekilde sloganlarımızı atarak bekledik. Miting görevlileri ve HDP’li vekiller pankartın içeriye alınabilmesi için gerekli çabayı göstermiş olsalar da kabul ettiremediler. En nihayetinde arama noktasına, pankartımıza ve mitinge müdahale etmek üzere çevik kuvveti getirdiler. HDP’li vekiller bize gelip pankartımızı toplamazsak mitinge müdahale edileceğini bildirdiler. Bu durum karşısında biz de örgütleyicisi olmadığımız bir mitingin polis tarafından sabote edilmesine vesile olmamak kaygısıyla pankartımızı toplama kararı aldık. Flamlalarımızla ve dövizlerimizle miting alanına giriş sağladık.

Miting alanında yapılan konuşmalarda ana ek sen cumhur ittifakına karşı seçimlerin bir kurtuluş kapısı olarak gösterilmesi üzerineydi. Biz ise miting boyunca, sık sık “Seçimle Değil Devrimle Gidecek” sloganını attık. Ayrıca miting alanında zindanlardaki siyasi tutsaklar için; “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” şiarını öne çıkardık. Alanda gazetemizin “Rejim krizine burjuva çözüm değil, Proleter çözüm” manşetli Ağustos sayısının yaygın satışını gerçekleştirdik.

Kürtlerin, Emekçilerin Düşmanlarına

İki Turda da Oy Yok!

İstanbul’dan Komünistler

Seçimlerde ne yapmalı?

21 Temmuz Perşembe günü Kivilcım Kültür Merkezi’nde “2023’e Doğru: Seçimlerde Komünist Tutum” başlıklı söyleşimizi gerçekleştirdik. Moderatörün girişinin ardından konuşmacı yoldaş şu vurguları yaptı:

Bir tarafta zayıfladıkça saldırganlaşan ve iktidarı elinde tutmak için türlü türlü yollar deneyen bir Erdoğan ve onun önderliğinde bir Cumhuriyet İttifakı var, diğer tarafta ise 2023 seçimlerinde Erdoğan’ı kesin bir şekilde göndereceğini iddia eden bir Millet İttifakı var. Türkiye solunda daha ilk turdan makul ve “çok da faşist olmayan” bir aday çıkarsa Millet İttifakı adayına oy atılabileceğini iddia edenler var. Bu sınıf işbirlikçi bir tutumdur. Liberal ve reformist akımların sol içerisinde etkisini giderek arttırması sonucunda burjuva demokrasinin bir devlet, dolayısıyla bir şiddet biçimi olduğu

ve demokrasi mücadelesi ile devrim arasında kopmaz bir bağ olduğu unutuldu. Dolayısıyla en demokratik burjuva demokrasinden bin kat daha demokratik proletarya diktatörlüğü için mücadele etmeliyiz. Manifesto’da da belirtildiği gibi demokrasi savaşçı burjuvaziye alaşağı ederek proletaryayı egemen sınıf yapmakla kazanılabilir.

Bugün başat sorun Erdoğan sorunudur. 2015’te başlattığı içsavaşı sürdüren Erdoğan’ın sessiz sedasız gideceğini iddia eden, “provokasyonlara gelmeyelim” minvali sözlerle sokak hareketine karşı olan Millet İttifakı bu sorunu çözemez. Komünistlere Erdoğan seçimle değil devrimle gidebilir, emekçilerin ve ezilenlerin bağımsız hatını yükseltebilmek için önümüzdeki cumhurbaşkanlığı seçimlerinde de “iki turda da düzen ittifaklarına oy yok” diyen bağımsız bir aday çıkartmak gerekir. Bu adayı sol siyasetlerle ortak çıkarmaya yönelik çağrımızı yineliyoruz.

Düzen İttifaklarına İki Turda da Oy Yok!

Demokrasi İçin Tek Yol Devrim!

Seçimle Değil Devrimle Gidecek!

Üniversitelerden Komünistler

Yedinci yılında Suruç eylemleri

20 Temmuz 2015'te, Kobanê'ye gitmek üzere yola çıkan 33 devrimci katledildi. AKP'nin 2015'te aldığı seçim yenilgisinden sonra başlattığı içsavaş ezilen ve emekçilere yöneldiği gibi, onların siyasi temsilcilerini de doğrudan bir kutup olarak karşısına almış ve akabinde Suruç, 10 Ekim gibi katliamları gerçekleştirmişti. Sol akımlar tarafından her sene anma şeklinde örgütlenen eylemler bu yıl da Suruç Aileleri İnisiyatifi'nin çağrısıyla ve gençlik örgütlerinin çalışmasıyla örgütlendi.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak, Suruç'ta düşenleri "barışsever ve diğergâm gençler" olarak değil, devrim davasına yüzünü dönen ve bu yolda gözünü kırpmadan ölen devrimciler olarak gördük, görüyoruz. Bu nedenle de onları anarken "Kobanê'ye oyuncak götüren gençler" vurgusunu değil, onların devrim için öldükleri ve onlara sahip çıkmak için bu topraklardaki devrim mücadelesini yükseltmenin gerekli olduğunu

görünür kılmaya çalışıyoruz. Bu maksatla da bu sene örgütleyicisi olarak katıldığımız Suruç eylemi toplantılarında da "gençlik örgütleri" olarak değil, komünist devrimci bir partiyi bu topraklarda kurma mücadelesi veren bir platformun politik kimliği olan KÖZ olarak katıldık. Suruç eylemlerinin örgütlenmesinin de, her biri siyasal iddialara sahip kurumların çeşitli veçhelerle arkasında durduğu gençlik örgütleri eli ile değil, bu politik kurumların sorumluluk alması ile gerçekleşmesini tercih ederdik.

Suruç eylemi çalışmaları kapsamında Kadıköy, Beşiktaş ve Kartal'daki bildiri dağıtımlarına katıldık, Kartal'da afişleme ve Tuzla'da bildiri dağıtımının sorumluluğunu üstlendik. Tuzla Tersane önünde gerçekleştirdiğimiz bildiri dağıtımları sırasında ajitasyon yaptık. 20 Temmuz öncesinde gerçekleştirilen adalet zinciri eylemine katıldık. Bildiri dağıtımları ve ajitasyon çalışmalarına diğer kurumlar önlükleriyle katıldı, biz politik kimliğimizin taşıyıcısı olan gazetemizi kullandık.

20 Temmuz'da 18.00'de Kadıköy Halitağa'da bir basın açıklaması, 19.30'da Süreyya Operası önünde gençlik örgütlerinin gerçekleştireceği bir yürüyüş programı vardı. 18.00'de Halitağa'da gerçekleşen eyleme kalabalık bir şekilde dövizlerimiz ve flamalarımızla katıldık. Dövizlerimizde "Adalet için Tek Yol Devrim", "Kahrolsun Ezen

Ulus Şovenizmi", "Kürtlere Vurulan Kilidi Emekçilerin Kitlesele Mücadelesi ile Kırılım", "Suruç'ta Düşenler Yüzünü Devrim Mücadelesine Dönerlerdir", "Cumhur İttifakından Amerikancı Yolla değil Sri Lanka'daki gibi Kitlesele Eylemlerle Kurltabiliriz" şiarlarını taşıdık. "Suruç'ta Düşenler Kavgamızda Yaşıyor", "Suruç için Adalet Herkes için Adalet", "Amed Suruç Ankara Hesap Sormaya" ortak sloganlarını attık.

Süreyya Operası önünde gerçekleştirilmesi planlanan eylem için buluşma gerçekleşmedi. Eylem başlangıç noktasından farklı zamanlarda yürüyüşler başladı ancak biz bu yürüyüşlere dahil olmadık. Süreyya Operası önüne gittiğimizde polis ablukası başlamıştı. KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak eylemin yapılamayacağını öngörerek orada "Suruç'a Adalet Devrimle Gelecek" sloganını atarak eylemi sonlandırdık.

Suruç eylemi toplantılarda alınan karar doğrultusunda ve eylem komitesinin yönlendirmesiyle gerçekleşmedi. Toplananabilen her grup kendi inisiyatifi ile birbirinden bağımsız ve plansız hareket etti. Örgütleyicisi olduğumuz böyle bir eylem dair eylem öncesi hazırlığımızın yetersiz olduğunu tespit ettik. Bu eksikliğimizi önümüzdeki süreçteki eylemlerde aşmak gerekir.

İstanbul'dan Komünistler

Boğaziçi'nde Suruç söyleşisi

Suruç katliamının yedinci yılında AKP'nin ilk seçim yenilgisi olan 7 Haziran 2015'i anlatıp, onu takip eden süreci değerlendirdiğimiz söyleşimizi Boğaziçi Üniversitesi Kuzey Kampüsü'nde 29 Haziran Çarşamba günü gerçekleştirdik. Söyleşide söz alan yoldaşın konuşmasını şöyle özetleyebiliriz:

12 Eylül Kürdistan'daki ve Türkiye'deki devrimci dinamikleri ortadan kaldıramadı ve Kürt Baharını bitiremedi. Ergenekon, Balyoz süreçleri gibi burjuva klikleri arasındaki çatışmalarla iyice sıkışan ve kendi iktidarını korumak için çözüm sürecinde zorla kendini masada bulan Erdoğan çözüm sürecinin kendine yaramadığını görünce masayı dağıtıp saldırıya geçti. 7 Haziran böyle bir iklimde gerçekleşti. 7 Haziran'da başkalarına yedeklenmeden çözüm sürecinden de aldığı güç ile "Seni Başkan Yaptırmayacağız" diyerek seçime giren HDP siyasetinin sonucunda AKP ilk seçim yenilgisini aldı ve sonrasında da MHP olmadan iktidar olabilecek gücü kaybetti, MHP'yi yanına alarak toplumun tüm muhalif kesimlerine karşı bir içsavaş başlatmaya mecbur kaldı. Erdoğan gücü nedeniyle değil, köşeye sıkışmışlığı ve güçsüzlüğü yüzünden mecburi olarak bu içsavaşı MHP ile birlikte başlatı ve devam ettirmekte.

Erdoğan'ın başlattığı içsavaşı daha iyi anlamlandırmak için Paris Komünü deneyimine bakılmalı. Başbakan Thiers Prusya ile anlaşabilmek ve kendi iktidarını koruyabilmek adına Paris'te Montmartre tepelerine asker göndererek bir içsavaş başlattı. Montmartre'a birlik gönderen Thiers ile Sur'a asker gönderen Erdoğan birbirine benzese de saldırıya verilen tepkiler birbirine terstir. İki burjuva klik arasındaki savaşta bağımsız bir hareketi yaratan Parisli silahlanmış işçilerin kendilerini savaşın muhattabı belleyip kendi yollarını

çizerek komünü yaratırken, bugün Erdoğan'ın savaşında kendini bağımsız olarak savaşa muhatap kılacak bir siyasal özne yoktur, tersine "Provokasyona gelmeyelim, içsavaş olmasın" diye içsavaştan kaçan bir muhalefet vardır. Erdoğan Sur'dan Suruç'a içsavaştan dozunu bu sayede artırabilmiş ve hala devam ettirebilmektedir.

İçsavaş halkın iki farklı kesimi arasında değil kendi çıkarlarını korumak için burjuva hukukunun dahi sınırlarını yok sayan bir hükümetin saldırılarıyla vuku bulur. Solun sıklıkla yükselttiği barış temennilerine de bu bağlamda bakmak gerekir, soyut barış çağrıları ve burjuva hukukuna sıkışan düzen muhalafetiyle saldırılara karşı mücadele edilemez.

7 Haziran yenilgisiyle başlattığı içsavaşı takip eden tüm saldırılar ve provokasyonlar içsavaşın bir parçasıdır. Öyle ise "İŞİD'in mahvettiği bir kenti inşa etmeye, oyuncak götürmeye güitiler bağlamında bir Suruç anlatısının yerine Türkiye'nin diğer ilhakçı kuvvetlerle boğmaya çalıştığı Rojava Devrimi ve kantonlarına olan saldırıya karşılık yüzünü Kürdistan'a dönenlerin katledildiğini ifade etmek gerekir.

İçsavaşın parçası olan saldırıların önünü kesmenin tek yolu içsavaşın sorumlusu Erdoğan hükümetine karşı kitlesele, eylemli, siyasal bir mücadele yürütmektir; seçimleri beklemeyi ve evde oturmayı vaaz eden Millet İttifakı'nın emekçi kitlelere ve solun önemli bir kısmına vurduğu prangayı kırmaktan geçer. Rojava'yı savunmaya gidenler için Rojava'nın düşmanı muhalefetle hesap sorulamaz. Bu nedenle de tıpkı Paris Komünü'nü kuranların yaptığı gibi o ya da bu burjuva kanada yedeklenmeden bağımsız bir emekçi hareketi yaratmanın mücadelesini vermek gerekir.

Bugün de emekçilerin gündeminde Erdoğan'dan kurtulma sorunu varken seçimleri bağımsız bir emekçi hareketi yaratmak için kaldırarak olarak kullanmak gerekir. Bunun için de dayatılan "Ya Cumhur Ya Millet"e karşı "Düzen İttifaklarına İki Turda da Oy Yok" diyerek emekçilerin ezilenlerin yegane politik dayanağı olan devrimci siyaseti seçimlerde de göstermek gerekir. Biz KÖZ olarak bağımsız bir Cumhurbaşkanı adayı çıkıp bunun çalışmasını yaparak seçimlere müdahale etmek gerektiğini düşünüyoruz. Rojava'nın düşmanlarına, NATO'culara oy yok diyenlerle de bir araya gelip bu süreci birlikte örgütlemek istiyoruz. Millet İttifakı'na ehvenişer diyerek kuyruğuna takılmak yerine seçimlerde bağımsız bir tutumla sokak hareketini yükseltmek gerektiğine inanıyoruz. Bu şiar sahiplenilen herkesle de amassız fakatsız bir arada olmaya hazırız.

Üniversitelerden Komünistler

KÖZ'ü emekçilere ulaştırdık

"Rejim Krizine Burjuva Çözüm Değil Proleter Çözüm" manşetli Ağustos 2022 sayımızı 1 Mayıs Mahallesi ve Tuzla'da kahvehane, dernek ve esnaflara giderek emekçilere ulaştırdık.

Gazete satışı esnasında yaklaşan seçimlere karşı bağımsız bir hattın öne çıkarılması gerekliliği ve devrimci bir mücadele perspektifinin en önemli koşullarından birinin bağımsız bir seçim taktiği olması gerekliliğini öne çıkarttık. Bugün rejim krizinin derinleştiği bir atmosferde

yaklaşan seçimlerdeki alınacak tutum net olmalıdır. Amerikancı muhalefetin peşine takılmayacağını peşinen ilan etmeyen bir çizgi Cumhur İttifakı'nın ömrünü uzatır. Devrimci bir hattan söz etmek ancak düzen ittifaklarını hiçbir turda desteklemekten geçebilir.

Gazete satışı yaparken bu vurguları öne çıkartarak, iki turda da burjuva ittifaklara oy vermeme çağrısını yükselttik.

Anadolu Yakası'ndan Komünistler

Yemek zammı eylemi ve forum

Boğaziçi Üniversitesi yönetiminin yemekhane zamları sonrasında Sosyalist Fikir Kulübü 17 Ağustos'ta bir eylem yapacağını duyurdu.

Eylemin hemen öncesinde eylemin içeriği ve sloganlar hakkında tartışma oldu. Kaldıraç'tan arkadaşlar basın açıklaması metninde kayımun adının geçmemesini eleştirdiler ve değişiklik önerisi yaptılar. TKG'li arkadaşlara eylemi kayım meselesine sıkıştırmadıklarını, sermayeyi odağına alan bir eylem olduğunu dile getirdiler ve değişiklik yapılmadı. Kaldıraç'tan arkadaşların slogan atma talebine karşı da TKG'liler eylem birliğini bozmamak gerektiğini ve slogan tartışmasının eylem öncesinde yapılmasının yanlış olduğunu belirterek dilerlerse gelmeyip başka bir eylem yapabileceklerini ifade ettiler. Biz de tertiplenme sürecine katılmadığımız bir eyleme kısa bir süre kala böyle bir tartışma yapmayı doğru bulmadığımız için eylem sonrası değerlendirme yapma teklifini götürdük.

Eylemde "Sefaletin Sorumlusu Hükümeti Düzenin İttifakları Değil İşçilerin Kitlesele Mücadelesi Süpürecek", "İktidarın Genelgelerine İnat Kamplara Devrimci Siyaseti Sokacağız!" ve "Zamların Sorumlusu İktidarın Karşısında Kitlesele Eylemlerle Duralım!" dövizlerini taşıdık.

Eylem yapılan basın açıklamasının ardından pankartın yemekhane yakınlarına asılmasıyla sona erdi.

Eylemin siyasi muhtevası hem kendi siyasi kimlikleri ile eylem yapmayıp kitle örgütlerinin ardına saklanılmasının hem de üniversite siyaseti diye tarif ettiğimiz tutumun örneği oldu. "Biz esas olarak sermayeyle ilgileniyoruz derdimiz kayım değil, hükümet de değil, Boğaziçi öğrencisi aç" reformist tutumu karşısında harekete geçmek isteyen örgütsüz kesimlere "İşçilerin Ekmeğe Değil İktidara İhtiyacı Var" demek gerekir. Erdoğan'da cisimleşmiş bir iktidar sorunu varken, soyut bir sermaye ve düzen karşıtı eylem tertiplemek esas sorunun üstünü örtmek anlamına gelir.

İktidarın genelgelerıyla üniversitelere yönelik saldırıları daha yeni gündem olmuşken, yapılan bir eylemlilikte esas sorun kayımun adı geçme-

Gazi Mezarlığı ziyaretindeydik

6 yıldır olduğu gibi bu yıl da Suruç Aileleri İnisiyatifi mezarlık ziyaretleri düzenledi. Gazi Mezarlığında düzenlenen anmaya katıldık. Anmada Suruç Aileleri İnisiyatifi, ESP ve SGDF konuşmalar yaptı.

Suruç'un gündem edildiği anma ve eylemlere katılırken, genel olarak şunları vurguluyoruz: Sorumluları bugün iktidarda olan Suruç katliamı, AKP'nin 7 Haziran sonrasında başlattığı ve devam ettirdiği içsavaşın bir parçasıdır. Dün, yüzünü Kürdistan'a dönüp Kobanê'ye savaşmaya gidecekleri katledenler, bugün hâlâ demokrasi mücadelesi veren tüm kesimlere saldırarak iktidarlarını korumak istemektedir.

Bu saldırıların karşısında boy gösteren "provokasyona gelmeyelim" çizgisi sokak mücadelesini sönmülendirerek sonraki saldırılara zemin hazırladı. Millet İttifakı ve onun kuyruğuna takılanların karşısında kendinde güç bulan Erdoğan, bir tepki gelmeyeceğine güvenerek saldırılara devam ediyor.

Burjuva kanatlardan birine yedeklenme çizgisi içsavaşı durduramadığı gibi, iktidarın ömrünü uzatmış oluyor.

Üniversitelerden Komünistler

mesi değil zamların da, kayımun da sorumlusu iktidarın adının geçmemesidir. Devrimciler yerel sorunlara elbet göz kapayamaz. Fakat komünistleri diğer siyasi öznelerden farklı kılan her yerelin kısmi sorunlarını en temel çelişkide, işçilerin iktidarı alıp kendilerini hâkim sınıf olarak örgütlenmesinde gösterebilmesidir.

Eylemin sona ermesinin ardından yemekhane çevresinde bulunan kalabalığa gazetelerimizi sattık. Gazete satışımızın ardından orada bulunan farklı siyasetten arkadaşlara ortak bir forum yapma önerimizi yineledik. Forumda DGB, DİP, Kaldıraç, ÜFK, TİP ve kısa bir süre için de olsa TKG de katıldı. Eylem değerlendirmesi ve İçişleri Bakanlığı'nın yayınladığı son genelgeyi tartıştığımız forumda, okulda devrimci dayanışmanın önemine dikkat çektik. Devrimci kurumlar olarak birlikte ortak eylemlilikler içerisinde yeni dönemde olası her saldırıya karşı güçlü bir tutum almak ve koordineli ilerlemek gerektiğinin önemine vurgu yaptık. Forumdan okuldaki siyasetler olarak bir iletişim ağı açıp düzenli olarak toplantı alma kararı çıktı. DGB, DİP, KÖZ, TİP ve ÜFK'nin ortaklaşa aldığı bu kararın okulda olan fakat alanda olmayan diğer siyasetlere de iletilip davette bulunulacağı kararlaştırılarak forum sonlandırıldı. Kaldıraç'tan arkadaşlar da gruba dahil olmasa da fiziki olarak düzenlenecek toplantılara katılacaklarını ve ortak eylemliliklere açık olduklarını belirttiler.

Forumun ardından DGB ve Kaldıraç'tan arkadaşlarla seçimlere dair sohbet ettik. Bugünkü Düzen ittifaklarına iki turda da oy yok seçim tutumumuzun gerekçeleri ve geçmişteki seçim taktiklerimiz hakkında konuşma fırsatımız oldu.

Üniversitelerden Komünistler

HDP Beşinci Olağan Büyük Kongresi'ndeydik

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak HDP'nin Beşincinci Olağan Büyük Kongresi'ne katılım gösterdik. Kongre alanında standımızı açtık, gazete satışı ile birlikte katılımcılarla sohbet etme imkanımız oldu. Kongrenin genel havasına bakıldığında, sohbet ettiğimiz HDP'li arkadaşlardan edindiğimiz izlenim, özellikle de TSK'nın Kürdistan'a karşı başlatmış olduğu operasyona Millet İttifakı'ndan verilen güçlü desteğin üzerine partilerinden Millet İttifakı'na o kadar da kolay teslim olmadığını gösterir bir mesaj beklentisi olduğu yönündeydi. Kongreye damga vuran ise eş genel başkanlar Pervin Buldan ve Mithat Sancar'ın konuşmaları oldu. İlk sözü alan Buldan konuşmasında çok defa Abdullah Öcalan'ın 2022 senesi başından itibaren avukatlarıyla görüşülmediğini, kendilerinin Kürt sorununa dair barışçıl çözümler aradığı bu atmosferde Öcalan'a ilişkin takınılan bu tutumun kendilerinin gösterdiği barışçıl tutumu zedeleyecek bir nitelikte olduğundan bahsetti. Buldan ayrıca "Çözümün adımları eşit yurttaşlık, anadilinde eğitim, güçlü yerel demokrasi ve yargı sisteminin yarattığı tüm tahribatların giderilmesidir. Çözüm yeri diyalog ve siyasal mutabakat zemini olan parlamentodur." ifadeleriyle birlikte tekrardan parlamentoyu çözüm zemini olarak belirleyerek muhataplarına HDP'nin önümüzdeki süreçteki hedefinin seçimler sonrası parlamentoda bir uzlaşma zemini yaratmak olduğunu belirtti.

Buldan'ın ardından söz alan Mithat Sancar ise Buldan'ın konuşmasına paralel olarak AKP'nin önümüzdeki seçimlerde yenilgiye uğratılacağını ve sonrasında da parlamento düzleminde HDP'nin de belirleyici rol oynadığı bir biçimde demokratik taleplerin çözüme kavuşturulması için bir süreç yürütüleceği tezi etrafında bir konuşma yaptı. Sancar, "Özellikle vurgulamak isterim ki, çözümün yöntemi savaş-çatışma-şiddet olamaz. Çözüme ve barışa, ancak ve ancak diyalog, müzakere ve demokratik siyasetle ulaşılabilir." cümleleriyle konuşmasına da hâkim olan havayı pekiştirir nitelikte sürekli olarak Kürt siyasi hareketinin çatışma taraftarı olmadığını yineledi. Abdullah Öcalan'a yönelik tecridin kaldırılması çağrısının da tekrarlandığı konuşmada Kürt sorununun çözümüne ilişkin

"sorunun demokratik yollarla çözümü için Meclis'in merkezinde yer aldığı başta HDP olmak üzere tüm siyasi partilerin ve toplum kesimlerinin inisiyatif üstlendiği bir barış süreci gerekiyor. Meclis'in merkezde olması; güvenceli, şeffaf ve katılımcı bir süreç için gereklidir ... Bütün bunların müzakere edilip hayata geçirileceği yer, Meclis'tir, Meclis olmalıdır. HDP bu konuda temel aktör ve kurucu güçtür." cümleleriyle HDP'nin müzakereşinaslığının altı çizmiş oldu.

Kongre sırasında Kürdistan bayrağı açan bir grup gencin bayrakları kongre görevlileri tarafından kapatılırken, salonun üst kısmında büyükçe bir "Demokratik Cumhuriyet" pankartı asılı durmaktaydı. Keza konuşmalarda yukarıda yer verildiği üzere Millet İttifakı ile birlikte seçimlerden sonra parlamentoda müzakere zemini yakalamanın ümidi yeşertilmeye çalışılırken, Kemal Kılıçdaroğlu Kürdistan'a yönelik başlatılan işgal operasyonlarında "mehmetçiğe" başanlar dilemekte, el birliği ile seçimlerde desteklenen İmamoğlu yönetimi İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'nun iddiası üzerine kurduğu komisyonla Kürtleri belediyedeki görevlerinden ihraç etmekteydi. Abdullah Öcalan'a yönelik tecridin kaldırılmasına dair

konuşmalarda yer alan vurgular ise bugüne gelindiğinde hiçbir eylemselliğe dökülmemiş, kongre salonunda sarf edilen yüksek perdeden sözlerle karşın HDP bu konuda kongre sonrası hiçbir adım atmamıştır. Zira Abdullah Öcalan'a değil özgürlük, tecridin kaldırılması talebinin dillendirilmekten öteye gidip eylemliliğe dökülmesi dahi kendilerinin destek verdiği Millet İttifakı'nda rahatsızlığa yol açacak, hâlihazırda bir türlü belirlenemeyen cumhurbaşkanı adayı sorununa bir halka daha ekleyecektir. Şurası açıktır ki, bugün bir "Demokratik Cumhuriyet" istemenin dahi ön koşulu Kürdistan'a yönelik işgallere en az AKP kadar destek veren, Osman Kavala için özgürlük naraları atarken zindanlarda ölüme mahkum edilen siyasi tutsaklar söz konusu olunca dili kenetlenen, iktidara gelince yapacağı icraat taahhüdü "Kandil'i bombalamak" olan, Erdoğan'ın karşısına seçimlere bir yıldan az bir zaman kalmışken bir aday çıkartmaktan dahi aciz olan ve siyasi ajandası her konuda Erdoğan'dan daha Erdoğan gibi davranabilmek üzerine kurulu olan Millet İttifakı'na yedeklenmeden emekçi ve ezilenlerin mücadelesini ve taleplerini yükseltmektir.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak bizler de "Düzen İttifaklarına İki Turda da Oy Yok" şiarını yükselterek kendisini burjuva kamplardan birine yedeklemeden emekçi ve ezilenlerin siyasetini yapacak, seslerini duyuracak bir Cumhurbaşkanı adayının arkasında seçimler sürecinde Millet İttifakı'nın değirmenine su taşıyanların dillendiremeyecekleri, kongre kürsülerinin değil sokakların taşıdığı talepleri önümüze koyduğumuz bir seçim çalışması yürütüyor olacağız. Kürtlerin katillerine, Rojava'nın düşmanlarına, işçi ve emekçilerin kanını emen asalaklara iki turda da oy vermeyecek olan herkesi de bu mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz.

Emekçilerin Bağımsız Siyasetini Yükseltmek İçin Seçimlerde Bağımsız Tutum!

Bağımsız Tutum İçin 2023'te Burjuvazinin Değil Emekçilerin Bağımsız Cumhurbaşkanı Adayı!

Üniversitelerden Komünistler

Belediyenin işten attığı 33 işçinin hak arama eylemine katıldık

İzmir Büyükşehir Belediyesi bünyesindeki bir taşeron şirkette beş yıldır çalışmakta olan 33 evde bakım işçisinin belediye yönetimi tarafından işten çıkarılmasının ardından işçiler hak arama eylemliliklerini 8 Ağustos 2022 günü Belediyenin Kültürpark'taki merkezinin önünde gerçekleştirdikleri bir protesto ile sürdürdüler. Eyleme işçiler ve yakınları dışında TÖP, BDSP ve KÖZ

destek verdi. Eylem için işçiler toplanırken işçilerin yanına gelen ve belediye adına çalışan avukat olduğunu belirten bir kişi işçileri oradan çekilmezlerle çevik kuvvet çağırarak tehdit etti. Sonrasında işçiler geri adım atmayarak belediye önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. İşçiler adına söz alan bir kadın işçi 11 gündür işlerine dönmek için direndiklerini belirterek, taşeronun zulmüne, güvencesiz ve ağır iş yüküne karşın güvenceli ve sosyal haklara sahip olarak çalışma mücadelelerini sürdüreceklerini belirtti. Belediyenin sürekli verdiği sözleri görmezden geldiğini, kendilerinin "akrabalık bağı" gerekçesi ile işten çıkarıldıklarını, oysa bu ağır emek gerektiren iş için beş yıl önce istihdam edilirlerken kimsenin akrabalık bağlarını sorgulamadığını, belediyenin kendilerini kandırdığını ifade etti. Eylemde "ak-

raba değil emekçiyiz", "direne direne kazanacağız", "kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz.", "hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır", "çürük elmalar hakkını alacak" sloganları atıldı.

Bu eylemin ardından gün içinde "halka açık" sloganı ile gerçekleştirilen Belediye Meclis Toplantısı'na katılmak isteyen işçiler bu kez zabıta ve diğer belediye çalışanlarınca darp edildi, bu tavır da belediyenin gerçekte kimler ve ne için var olduğunun apaçık bir kanıtı niteliğinde idi.

Emekçi geçinen, 1 Mayıs'ta utanmadan boy gösteren CHP'li belediye yöneticilerinin gerçek yüzünü ortaya koyan bu tarz eylemliliklere kolsuz desteğimizi sürdüreceğiz.

İzmir'den Komünistler

Madımak katliamı

SHP'nin sorumluluğuna vurgu yapılmadan anıldı

İzmir'de 2 Temmuz 2022 günü gerçekleştirilen Sivas katliamı anmasına yaklaşık 80 kişi katıldı. Basın açıklamasını okuyan Alevi Bektaşî Dernekleri Federasyonu temsilcisi Gülbahar Kaplan katliamın üzerinden onlarca yıl geçmesine rağmen sorumluların hâlâ hesap vermediğini, gerçek sorumluların ortaya çıkarılmadığını vurguladı. Davada alınan zamanaşımı kararının Tayyip Erdoğan tarafından 'milletimize hayırlı olsun' sözleriyle karşılandığını belirten sözcü, bu süreçte Alevi toplumunun sabrının fazlasıyla zorlandığını, Madımak katliamının insanlığa karşı işlenmiş bir suç olmasından ötürü zaman aşımının söz konusu olamayacağını dile getirdi. Türkiye'de

yaşanmakta olan her türlü ekonomik, siyasal ve kültürel sorunun baş sorumlusunun emperyalizm ve AKP hükümeti ile bunların işbirlikçileri olduğunu belirtti. Katliamın 29. yıldönümünde tüm saldırılara karşı Alevilerin birlik olması çağrısında bulunan Kaplan, şu talepleri dile getirdi:

- Cemevleri Alevilerin ibadethanesi olarak bir an önce kabul edilmeli ve anayasal güvenceye alınmalıdır.
- Kapatılan ve vakıflar aracılığı ile el konulan Alevi dergahları gerçek sahibi olan Alevilere geri verilmelidir.
- Her türlü ayrımcılık son bulmalı ve kime karşı olursa olsun nefret söylemleri en ağır biçimde cezalandırılmalıdır.
- Alevi köylerine cami yapılmasından vazgeçilmeli, her türlü asimilasyon politikasına son verilmelidir.
- Alevilerin kutsal mekânlarına yapılmak istenen baraj, hes, maden ve taş ocağı projeleri derhal iptal edilmelidir.
- Zorunlu din dersleri, tüm eğitim kurumlarının her kademesinden kaldırılmalı, eğitimin içeriği bilimsel ve çağdaş normlara kavuşturulmalıdır.
- Alevi inancının asimilasyonu ve yaşamın her alanının gericileştirilmesinin kurumsal karşılığı

olan, laik ve demokratik cumhuriyetin önündeki en büyük engel Diyanet İşleri Başkanlığı kapatılıp, lağvedilmelidir.

– Devlet, tarihle ve yaşatılan katliamlarla yüzleşmeli ve hesabını vermelidir. Madımak Otel tartışması Utanç Müzesi olmalıdır.

Etkinlikte "Her yer Madımak her yer yanıyor unutmamak unutturmayacağız" yazılı pankart taşındı, "Sivas'ı unutma unutturma", "Dün Maraş'ta bugün Sivas'ta çözüm faşizme karşı savaşta", "Faşizme karşı omuz omuza", "Sivas'ı Yakanlar AKP'yi kuranlar", "Susma Sustukça sıra Sana Gelecek", "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber, Ya Hiçbirimiz." sloganları atıldı. Etkinliğe biz de bayraklarımızla katıldık. Etkinlikte dikkat çeken bir nokta, Madımak katliamı sırasında iktidar ortağı olan bugünkü CHP'nin önceli SHP'nin doğrudan eleştirilmemesi idi. Söz konusu partinin başkanı, katliam esnasında başbakan yardımcısı yani iktidarda idi; dolayısı ile katliamdaki temel sorumlulardan biri idi.

Kemalistler Tuttu, Faşistler Vurdu!

Sivas'ın Hesabını Devrimciler Soracak!

İzmir'den Komünistler

Deniz Poyraz anması

17 Haziran 2021'de İzmir'deki parti merkezinde katledilen HDP üyesi Deniz Poyraz katledilişinin birinci yıldönümünde katledildiği yerde ve mezarı başında anıldı, HDP il merkezindeki anmaya biz de bayraklarımızla katıldık. HDP İzmir il binasındaki anmaya Poyraz'ın annesi Fehime Poyraz, babası Abdullah Poyraz, HDP ve diğer sol örgütlerden çok sayıda kişi katıldı. Saygı duruşuyla başlayan anmada Deniz Poyraz'ın hayatını anlatan bir sinevizyon gösterildi. Bir konuşma yapan HDP milletvekili Serpil Kemalbay, Poyraz'ın "örgütlü bir faşizm ve kötülükle" katledildiğini ifade ederek, "Burası Türkiye'nin 3'üncü büyük metropolü, Türkiye'nin 3'üncü büyük partisine karşı yürütülen fütursuz bir saldırı. Şimdiye kadar partimize, Kürt halkına ve devrimcilere yönelik pek çok saldırı gerçekleştirildi. Bu saldırıyla faşist iktidarın kendi bekasını sürdürmek istediğini biliyoruz" dedi. Kemalbay, katliamın esas sorumlusunun HDP'yi kriminalize ederek katillere hedef gösterenler olduğunu vurguladı. Eylemde "Şehid namının", "Kürdistan faşizme mezar olacak", "Jin Jiyan Azadî", "Denize sözümüz barış olacak", "Denize sözümüz devrim olacak", "AKP halka hesap verecek", "Katillerden hesabı halk soracak", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları atıldı. Kemalbay'dan sonra HDP, SYKP, EMEP, Yeşiller Sol Parti ve TÖP adına söz alan konuşmacılar genel hatlarıyla devletin gözü önünde işlenen cinayete dikkat çektiler.

İzmir'den Komünistler

HDK yaz tartışmaları

HDK'nin ideolojik ve politik olarak derinleşme isteğinin bir sonucu olarak başlattıklarını ifade ettiği ve dört farklı konu hakkında oturumlar şeklinde planlanan Yaz Tartışmaları etkinlik dizisinin tüm ayaklarına katılıp sunumları dinledik ve soru cevap kısmında görüşlerimizi bildirdik. Burada kısaltarak yer verdiğimiz konuşmaların ve tartışmaların detaylı haberlerine internet sitemizden ulaşabilirsiniz.

KÜRESEL KAPİTALİZM NEREYE? YENİ SAVAŞLAR, YENİ SÖMÜRGELER Mİ; YENİ DEVRİMLER ÇAĞI MI?

Etkinlikte TİP'li Foti Benlisoy ve SODAP'lı Mehmet Yılmaz konuşmacıydı.

Mehmet Yılmaz küreselleşmenin 2008'de iktisadi, Trump'ın ABD başkanı seçilmesiyle siyasi olarak çıktığını, Lenin'in Emperyalizm tespitlerinden daha farklı bir dönemde olduğumuzu, Irak Savaşı'nda -silahla olmasa da- ABD ile Avrupalı emperyalistlerin birbirleriyle savaşmasının ultra emperyalizm tezini çürüttüğünü, 3. Dünya Savaşı patlak verebilecek olsa da kimsenin savaşı sonuna kadar götürmediğini anlattı. Rusya ve Çin'in bugün emperyalist paylaşımın aktörleri olmadıklarını; olsalar dahi geçmişteki gibi emperyalist paylaşımı tekrar etmeyeceklerini, savaştan kaçmak istediklerini ifade etti. Bu tablo karşısında bugün Bolşevik devrimini beklemenin zor olduğunu, yeni örgütlenme biçimleri yaratamadığımızı, bir devrim için en temel koşullardan dahi uzak olduğumuzu, ayaklanmaların devrime varmadığını ifade etti.

Foti Benlisoy sermaye birikiminin tıkanması ve sermaye sınıfının hegemonik yönetim kapasitesindeki daralmanın krizi derinleştirdiğini ifade etti. ABD gerilerken Çin'in yükseldiğini, söylerken "Sermaye krizle de boğuşsa, güçlü bir işçi sınıfı tepkisiyle karşılaşmıyor. Kapitalizmin doğal ölümü yoktur. Ancak işçi sınıfının ve solun belirgin bir düşüşü var" dedi. Lenin'in emperyalist olarak tanımladığı Rusya ve Japonya'nın iktisadi olarak bu kategoriye yerleşmediğini ekledi. Toplumsal patlamaların devam edeceğini ancak bugün sosyalizmin yenilgisinin ardından itibar kaybettiğini, ideolojik bir yenilgi aldığımızı iddia etti. Sokakta güçlü olsak da taleplerin geri olduğunu, fikri düzeyde kendini kitleyen bir devrimci hareket olduğunu ifade etti.

Görüş kısmında Mehmet Yılmaz'ın küreselleşmenin/kapitalizmin tıkanışına dair tespitlerinin 165 yıl önce Komünist Manifesto'da yapıldığını söyledik. "Fakat bu, Foti Benlisoy'un dediği gibi kapitalizmin doğal ölümü olmaz. Onu yıkmak

gerekir." dedik. "ABD geriliyor" tespitine KÖZ olarak katıldığımızı, bir yanda yükselen Çin askeri varlığını sınır ötesinde konuşturmaktan geri dururken, Yılmaz'ın dediği gibi dünyadaki güçlerin savaşı sonuna kadar götürmekten geri durduğunu anlattık. "Bunun bir örneğini Türkiye'de de görmekteyiz. Erdoğan'a karşı mücadeleyi sonuna kadar götürmeyen, kitlelerin harekete geçmesini istemeyen Amerikancı muhalefet de aynı endişelere sahiptir. Bunun sebebi dünyada ve Türkiye'de hâkim olan devrimci durumdur. Kitlelerde devrim fikrinin karşılık bulmadığına dönük iddialar asılsızdır, geçmişten dersler çıkararak kitlelere önderlik eksikliğinin giderilmesi için sorumluluk almalıyız" diyerek sözlerimizi noktalandırdık. ESP'li bir katılımcı da isyanların devrime varmamasının gerekçesi olarak önderlik boşluğuna işaret etti. Politika gazetesinden bir katılımcı da bugün devrimci durumun hâkim olduğunu, eksik olanınsa subjektif faktör olduğunu söyledi ve konuşmacıların çizdiği umutsuz tabloyu eleştirdi.

KÜRT VE KÜRDİSTAN SORUNU

7 Ağustos'ta gerçekleşen etkinlikte; Teori ve Politika yazarı Metin Kayaoğlu ve HDP Milletvekili Tayyip Temel konuşmacı olarak yer aldı.

Tayyip Temel Kürdistan'ın dört parçasındaki uygulamaların birbirine entegre olduğunu vurguladı. Demokrasi ve özgürlük sorununun bugüne dek isyan temelinde ele alındığını, bu isyanların son tahlilde "egemenlerin işine yarar sonuçlar doğurduğunu" ifade etti. TC ile işbirliği yaptığı gerekçesiyle KDP'yi eleştirdi. Rojava'nın dört bölgede sıkışmış statükocu durumu bozduğunu, devletsizliğin avantajlarını da dezavantajlarını da en iyi Kürtlerin bildiğini söyledi. Rejimin Rojava'da teslim olmayı dayattığını, Afrin ve benzeri alanları işgale açarak tehdit ve şantaj siyaseti güttüğünü, ABD'nin de bu bölgede Barzani ve KDP'yi hâkim kılmak isterken NATO'nun buna müsaade ettiğini söyledi. Rojava'nın anti emperyalist bir model olduğunu, demokratik toplum perspektifini yansıttığını, tüm devrimci güçler açısından önemli olduğunu vurguladı.

Metin Kayaoğlu Kürt sorununa yaklaşımı farklı olan iki devletin varlığından Kürt devrimci hareketi faydalanabiliyor." dedi. 84'ten beri Kürdistan'da bir devrimin sürdüğünü, Türkiye Kürtlerinin bir ulus haline geldiğini iddia etti. Kürtler arasında birlik olmamasını da tarihsel bir olgu olarak nitelendirirken, "Kürt birliğinin sağlanması birinci koşuldur" dedi ve Lozan'da gerçekleşen Kürdistan Konferansı'nda birlik anlayışının görüldüğünü belirtti. Rojava'daki siyasette emperyalistlerin çıkar çatışmalarından başanlı bir şekilde faydalandığını, PKK'nin, ABD ile ilişkilerini çok doğru bulduğunu söyledi. Bağımsızlığı yitirmek kaydıyla ittifakın gayet meşru olduğunu, zaten hareketin devletleşmesi gündeme geldikçe NATO ile karşı karşıya gelmek zorunda kalınacağını vurguladı

Soru görüş bölümünde, "Bugün kimsenin anmadığı Hendek Savaşları da bu iktidarın işine yarayan isyanlar kapsamında mıdır? Bağımsız birleşik Kürdistan hedefini programına yazan bir

hareket var mıdır? Kürdistan'ın farklı parçalarının tekil olarak güçlenen hareketler birleşmenin önünü mü açar? Bugün en az hükümet kadar Rojava'ya düşman Millet İttifakı'nın seçimlerde desteklenmesine ilişkin HDP'nin tutumu nedir?" sorularını yönelttik.

Tayyip Temel, "Hendek Savaşları" tanımlamasının iktidarın dili olduğunu söyleyerek bizi eleştirdi. Sonuçları itibarıyla pek çok yıkıma yol açsa da, 'Özyönetim direnişlerinin' Rojava gerçeğini ortaya çıkardığını belirtti, HDP'nin başına gelenlerin nedeni buymuş gibi gösterenlerin yanıldığını ifade etti. "Programda olmasa da pratikte dört parçada çözüm perspektifi olan tek hareket PKK'dır" dedi.

Metin Kayaoğlu da Hendek tabirimizi eleştirdi. Aynı gün gerçekleşecek olan HDP mitingine katılacağımız için Hendek Savaşları'na dair bir kez daha söz alamadan ayrıldık.

EMEK VE EKOLOJİ DİRENİŞLERİ: YENİ SINIFSAF VE TOPLUMSAL MÜCADELELERİN AYAK SESLERİ

Panelde TİP'li Ecehan Balta ve Sultan Gülsüm'ün sunumları yer aldı.

İki konuşmacının da altını çizdiği nokta, çıkar uğruna doğayı katleden kapitalist sistemin dünyayı ekolojik felaketin eşiğine sürüklediği, en çevreci gibi gözükten ülkelerin bile bu felakette pay sahibi olduğuydu. Türkiye'de doğal alanlar sermayeye peşkeş çekilerek yaşanan ekolojik kıymdan bahsedildi. TC'de emek hareketiyle bütünleşik bağımsız bir ekoloji hareketinin örülmesi zorunluluğu ve bu konudaki eksikliklerden bahsedildi. Sosyalist hareket tarafından ekoloji hareketinin 'devlet iktidarını yıkmak' gibi bir gayesi olmadığı için eleştirildiğinden bahsedilerek, ekoloji hareketine 'yeni toplumsal hareket' damgasının vurulmasının bir bütün olarak ekoloji hareketinin küçümsemesinin bir sonucu olduğunun altı çizildi. Son olarak, 'yeşil kapitalizmin' bir oksimoron olduğundan bahsedilerek tutarlı bir ekoloji hareketinin anti-kapitalist, anti-emperyalist olması gerektiği vurgusu yapıldı.

KÖZ olarak sömürü düzenine karşı mücadele verenlerin çıkarlarının sömürücü sınıfların çıkarlarıyla çeliştiğini, ortak düşmana karşı ortak bir mücadele verilmesi gerektiğini söyledik. HES'e karşı direnen köylülerin, her çeşit baskı ve sömürü karşısında mücadele eden kadın ve LGBTİ+ların, greve çıkan işçilerle şehirleri obüslerle döven Kürtlerin çıkarlarının ortak olduğunu dile getirerek, bu mücadelelerin demokrasi mücadelesi çerçevesinde birleştirilmesi gerektiğinin altını çizdik. Haliyle, demokrasi mücadelesi verdiğini iddia edenlerin sermayenin temsilcilerinden kesinkes ayrı durması gerektiğinin altını çizdik. Bunun için en makul ve tutarlı yolun; sermaye partilerine hiçbir turda oy vermemek gerektiğinin emekçi ve ezilen kitlelere açıklanması olduğunu vurguladık. Demokrasi mücadelesi verdiklerini iddia edenlerin, ekolojik kıyım da dahil her türden sömürüye karşı olduğunu dile getirenlerin demokrasi mücadelesinde yan yana gelerek sermayenin çıkarlarını savunan sermaye partilerini karşısına alacak bir perspektifle hareket ettikleri

ölçüde iddialarının gereğini yerine getirebileceklerini dile getirdik.

Sözümüzden sonra etkinliğin bu oturumuna ara verildi. Ara sırasında dinleyici kitlesi ile yaptığımız sohbetler neticesinde görüşlerimizin karşılık bulduğunu gözlemledik.

GÖÇMEN VE MÜLTECİLER: YURTSUZLUK-VATANSIZLIK GİRDABINDA YÜKSELEN İRKÇİLİK Mİ, HALKLARIN ÖZGÜRLÜĞÜ MÜ KAZANACAK?

Tartışmaların dördüncü ayağında Gülseren Yoleri ve Adem Maarastawi konuşmacıydı. Türkiye'deki mültecilerin resmi statüde olmadığı belirten Yoleri, bu sebeple birçok hak ihlali yaşadığını dile getirdi. Göçmenlere dönük nefret saldırıları, şiddet ve istismar olayları git gide artarken gerek uluslararası gerek Türkiye çapında koruma mekanizmalarının yetersizliğinden bahsetti. Birçok göçmenin AB sınırlarını geçerken yaşamını yitirdiğini hatırlatıp sorunların çözümü için Türkiye'nin ve AB ülkelerinin yaklaşımlarını gözden geçirmesi gerektiğini dile getirdi.

Adem Maarastawi Suriye'den Türkiye'ye gelen mültecilerin bir korku içinde geldiklerini ifade etti. Sosyal haklardan yoksunluk, ucuz iş gücü olarak çalıştırılma, ırkçı saldırılara maruz kalma gibi sorunlardan dolayı mültecilerin Türkiye'den gitmek istediklerini anlattı.

Soru-cevap ve görüşler bölümünde Rojava Devrimi, kürt göçü ve Rojava-Suriye sorunu ilişkisi hakkında sorular geldi.

Söz aldığımızda öncelikle Kürt göçünü 'iç göç' olarak değerlendirmenin Kürdistan'ın Türkiye'nin bir parçasıymış gibi gören Misak-ı Milli'ci bir anlayışa dayandığını belirttik.

Türkiye'ye zorunlu göç ettirilen Kürtlerin işçi sınıfının en proleter ve militan kesimleri hâline gelerek demokrasi mücadelesinin motor gücü olduğunu ifade ettik. Türkiye'de yaşayan göçmenlerin demokrasi mücadelesine katılmasının önünde hiçbir engel olmadığını, sınıfın parçası göçmenlerin en temel sendika, sigortalı çalışma ve eşit işe eşit ücret hakkını savunmanın zorunlu olduğunu, göçmenler için vatandaşlık talebinin yükseltilmesi gerektiğini dile getirdik. Bu talebin yükseltilmesinin işçi sınıfının bütünlüğünü sağlama, işçi sınıfı üzerinde hâkim olan şoven ideolojiyi kırmaya vesile olacağını belirttik. Demokrasi mücadelesini büyütmenin önündeki en büyük engelin ise göçmenleri sınırdışı etmeyi siyasetinin başat unsuru haline getiren Millet İttifakı ve yö-rüngesinde dolananlar olduğunun altını çizerek, Millet İttifakı'na geçelim yaklaşan seçimlerde oy vermeyi, Millet İttifakı ile herhangi bir siyasi düzlemde yan yana gelmesi durumda göçmenlerin hakkının savunulamayacağını vurguladık.

Beşiktaş'tan Komünistler

Memleket Sohbetleri, Sosyalist Güç Birliği ve Cumhurbaşkanlığı seçiminde devrimci tutum

Türkiye Komünist Hareketi'nin 28 Ağustos'ta gerçekleştirdiği Memleket Sohbetlerinin Şişli toplantısına katıldık. Sunumu yapan Kurtuluş Kılçer dinci baskıdan, sığınmacı sorunundan, yolsuzluklardan AKP'yi sorumlu tuttu, Cumhur İttifakı'nı "laikliğin tasfiyesi, tarikatlar rejimi, 5'li Çete, Suriye Savaşı, ekonomi, liyakatsizlik, emperyalizmle ilişkili, emek düşmanlığı" başlıklarında eleştirdi.

Babacan, Davutoğlu, İyi Parti ve Saadet Partisi'ni barındırdığını vurgulayarak Millet İttifakı'nı da eleştiren Kılçer; bu ittifakı da NATO'cu olmakla suçladı. Devletçilik, kamucu ekonomi, laiklik başlıklarında Millet İttifakı ile yan yana gelemeyeceklerini söylerken kamucu ekonomiyi savundu.

Erdoğan kazanırsa çok uzun ömürlü olamayacak bir faşizmin geleceğini, Millet İttifakı kazanırsa yine sağın kazanacağını söyledi ve devrimcileri Sosyalist Güç Birliği'ne davet etti. Emek ve Özgürlük İttifakı'nı "HDP'nin gölgesinde bir araya gelip vekil pazarlığı yürüttüğünü" gerekçesiyle eleştirdi. HDP ile meclise giren sosyalist vekillerin bir şey değiştirmediklerini, "Kürt Siyasal Hareketi" ile komünistlerin arasındaki açının arttığını, NATO, Suriye, laiklik ve TÜSİAD başlıklarında ayrı düşüklerini ifade etti. CHP ile yan yana gelmeyecek olmalarına rağmen "AKP'yi defedelim de" diyerek oy verecek insanlara bir şey diyemeyeceklerini söyledi ve devrimci muhalefet hareketini yaratmak için yola çıktıklarını açıklayarak konuşmasını noktaladı.

Soru/görüş bölümünde Erdoğan sorununun bugün emekçilerin ve ezilenlerin başlıca gündemi olduğunu, artan eylem dalga-

sının bunu gösterdiğini belirttik. Burjuva Millet İttifakı'nın emekçi ve ezilenlerin sorunlarına çözüm üretemeyeceğinden söz ettik. Amerikancı bir proje olan Millet İttifakı'nın, gerileyen Amerikan emperyalizminin dünya çapında başarısızlıkla sonuçlanan diğer projeleriyle aynı kadere mahkûm olduğunu açıkladık. Bu noktada "düzen ittifaklarına iki turda da oy yok" diyecek bağımsız bir cumhurbaşkanı adayının çalışmasını yürütmek, bunu kaldıraç olarak kullanarak devrimci mücadeleyi büyütmek yaklaşımlarına değindik.

Kurtuluş Kılçer "Cumhurbaşkanlığında Millet İttifakı'na oy çağırısı yapmayacağız. Gücümüz yeterse seçimlerde bir aday da çıkaracağız fakat bizden bağımsız olarak, insanlar ikinci turda gidip oy verecekler. AKP eliyle yeni bir rejim kuruldu. Bunun değişmesi lazım. Erdoğan'ın seçilmesine yol açacak bir hata yapmayız. 2010'da HDP 'boykot' diyerek bunu yaptı. Teorik doğrularımız her zaman politik doğrular olmaz. Teorik olarak seçimler konusunda KÖZ ile aynı şeyi düşünüyoruz. Fakat ikinci cumhuriyeti yıkmak zorundayız." ifadelerini kullandı.

Beşiktaş'tan Komünistler

Tüm kadınların ortak mücadelesi devrimle başlar

TİP Milletvekili Sera Kadıgil'in, Meral Akşener'in "bir kadın lider olarak sivilmiş olması"nı, "hiç geri basmaması"nı "genel olarak" "kıymetli bulması" kadın hareketinde hangi kadınlarla birlikte mücadele edilmesi gerektiğine dair tartışmaları alevlendirdi. Tartışmaların odağında ise faşist bir kadının ezilip ezilmediği ve kadın sorununun bir parçası olarak tanımlanıp tanımlanamayacağı yer alıyordu.

Kadıgil'e verilen yanıtların ana fikri tüm kadınların tek bir ortak çıkar paydasında eşitlenemeyeceği, faşistlerden, burjuvalardan "kızkardeş" olamayacağı, farklı kadınların farklı çıkarları olduğu zemininde buluşuyordu. Meral Akşener'in aslında kadın olmadığını, "erkekleşmiş" olduğundan söz edenler de çıktı. Bu yanıtı verenler elbette kendileriyle çelişiyorlardı: Zira hepsi şu ya da bu şekilde "İstanbul Sözleşmesi Yaşatır" kampanyasının bir parçasıydı ve İstanbul Sözleşmesi'ni uluslararası kadın hareketinin bir kazanımı olarak sunuyorlardı. Hâlbuki Meral Akşener'in İstanbul Sözleşmesi'nin en görünür destekçisi olması bir yana, bir dizi Avrupalı emperyalist, faşist, burjuva karakterdeki kadın hareketi de İstanbul Sözleşmesi'ni "söke söke imzalatan" koalisyonun bir parçasıydı.

Ama kendi tutarsızlığı bir yana sol hareketin konuyu ele alışı, kadın sorununun ne olduğuna ve kadının kurtuluş mücadelesine dair bir kavrayışsızlığı yansıtıyordu. Bu kavrayışsızlığın bir sonucu olarak sol akımlar, bugün kapitalist-emperyalist dünyada kadınların farklı farklı ihtiyaçları ve sorunları olduğu olgusunu, hâlihazırda sınıfsal çıkarları nedeniyle bölünmüş olsa da bütün kadınların kadın olmaktan kaynaklı ortak sorunları olduğunu ve bu sorunların çözülmesi için bütün kadınların ortak hareket koşullarının yaratılmasının zorunlu olduğu gerçeğini perdelemek için kullanıyor.

Akşener'in "erkekleşmesi"nden söz edenlereyse önce, "erkekleşmeyip" "kadın kalanların" daha mı örnek alınası durumda olduğunu sormalı. Üstelik erkeklikle ilişkilendirilen davranışları yücelten bir dünyada kadınların ezici çoğunluğunda "erkekleşme" arzusundan doğal olan ne olabilir? Bugün burjuva dünyadaki işçilerin ezici çoğunluğu burjuva bir hayata kavuşma özlemi taşıyorlar mı? İşçilerin devrimci mücadelesi, işçilerin burjuvaların arasına karışma hayalini de, kendilerine biçilen işçi rolünü kabullenmeyi

de reddetdikleri noktada başlamıyor mu? Kadınlar için de aynısını söylemek gerekmez mi?

Erkeklik de kadınlık da cinsiyetçi bir işbölümünün sonuçları olarak ortaya çıkıp tarif edilmişse, erkekleşmeyip kadın kalanlar da toplum tarafından kendilerine dayatılan rolleri kabul etmiş olurlar. Dolayısıyla, kadının kurtuluş mücadelesinde sadece "erkekleşen" kadınların değil aynı zamanda "kadınlıkta ısrar eden" kadınların da kadının kurtuluş mücadelesine engel olduğunu söylemek gerekir. Benzer şekilde işçiyi, işçiliği yüceltmek önce Lassalleciğin, sonrasında İkinci Enternasyonal sosyalizminin alametifarikasıdır. Komünistler işçiliği yüceltmezler, işçilikten kurtulmanın, özgür üreticilerin gönüllü birliği temelinde bir insan toplumu kurmanın mücadelesini verirler. İşçi, emekçi hamaseti yapmaktan özenle kaçınan komünistler kadın hareketi dalkavukluğu yapmaktan da özenle uzak dururlar.

Bütün kadınlar sadece kadın olmaları nedeniyle, aşağılanmakta ve ezilmektedirler. Burjuva yahut faşist örgütlenmeler içinde yer alan kadınlar da bu bütün kadınlara dahildir, devrimci kadınlar da. Çoklarının "Lenin'in karısı" diye bildiği Bolşevik Partisi Merkez Komitesi üyesi Nadejda Krupskaya'nın, tarihin gördüğü en ileri komünist partinin içinde yer almış olması onu cinsiyetçi toplumsal ilişkilerin dışına çıkarmamıştı. Aynı şekilde Meral Akşener gibi bir halk düşmanı da sırf karşı devrimcilerin en pis, en kanlı işlerini planladı ve sonrasında bu pisliklerin üzerini örttü diye cinsiyetçi baskıdan muaf olma ayrıcalığı ile ödüllendirilmemiştir. Efendileri açısından Tansu Çiller "sarışın güzel kadındır", Meral Akşener ise "Dişi Asena". Devrimci ve karşı devrimci kadınları birbirinden ayırt eden şey toplumsal ilişkilerde cinsiyetçi baskıya maruz kalıp kalmamaları değil, bu baskıların karşısında sergiledikleri tutumdur. Biri oyunu kurallarına göre oynar ve oyunda kendine yer açmaya çalışır. Diğer hayatını bütün oyunu değiştirmeye adar.

Kadın sorunu tek tek erkeklerle tek tek kadınlar arasında zühur etmiş bir sorun değildir. Sorununun kökeninde, cinsiyetçi iş bölümü temeline dayanan ve aslında tüm sınıflı toplumların üzerinde yükseldiği en gerici kurum olan aile örgütlenmesi vardır. Bu bakımdan Engels'in meşhur "Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni" kitabının ismi tesadüf değildir; kitapta söz konusu edilen kurumlar tarih sahnesine çıktıkları zamana göre sıralanmıştır: En ilkel kurum olan ailenin ardından özel mülkiyet ortaya çıkmış, sonrasında ise bu iki gerici varlığa ve onların oluşturduğu sosyal örgütlenmeye dayanan devlet oluşmuştur. Aynı zamanda, bu sıralama komünist strateji için de kilit önemdedir. Çünkü aileyi ortadan kaldırmak, tam tersinden, önce burjuva devleti yıkıp proletaryayı egemen olarak örgütlemeyi, daha sonra ise özel mülkiyete saldırımayı gerektirir.

Aile denilen gerici ve baskıcı kurum; aileden nefret etmekle, aile içindeki cinsiyetçi iş bölümü hakkında şikayetçi olmakla ve bu iş bölümünün etkilerini hafifletmeye çalışmak için aileyi reforme etme çabalarıyla ortadan kald. Burjuva sosyalizmi ile komünizm

arasındaki turnusol kağıdı ise tam da burada, aileye yaklaşım konusunda renk verir. Komünistler ezilen cinslerin kurtuluşunun aileyi ortadan kaldırmakla gerçekleşebileceği için önce devletin ve özel mülkiyetin yok edilmesi gerektiğini savunurken reformist akımların varacağı nokta ancak "demokratik, dayanışmacı, erkek egemen olmayan aile" olabilir. Bu akımların burjuva devlet aygıtının varlığına karşı doğrudan iktidar hedefli mücadele etmeden kadınların durumunun düzeleceğini ve kadınların özgürleşeceklerini söylemeleri ise ikiyüzlü burjuva ideolojisini ezilenlerin saflarına zerk etmenin başka bir örneğidir.

Proleter devrim kadının kurtuluşunu sağlamaz ama kadının kurtuluş mücadelesinin önünü açar. Kadının kurtuluş mücadelesi gelişim kapitalizm koşullarını, proleterya diktatörlüğü altında bile gerçekten başlayamaz. Proletarya diktatörlüğü muzaffer olup sosyalizm kurulduğunda sınıflı toplumdan kurtulsak bile, hem aile hem de kadının esareti devam edeceği için insanlığın kurtuluşu da sağlanmış sayılamaz. Kapitalizmin ve daha önceki sınıflı toplumların damgasını vurduğu bir dizi eşitsizliği yaratan kurumları ve mülkiyet ilişkilerini ortadan kaldırınca, kapitalist toplumun yarattığı ve ürettiği miras ve insanlar arasındaki hiyerarşik ilişkilerin kökü birdenbire ortadan kalkmaz. Aksine, bu geleneksel sosyal ilişkiler daha önce mülkiyet ve devletin baskı ilişkileri içerisinde perde-lenirken, bu sefer daha kaba ve çıplak bir biçimde açığa çıkar. Kadının kurtuluş mücadelesinin sosyalizmde başlayacağını fakat kurtuluşunun ancak komünizmde gerçekleşeceğini söylemek bu sebeple önemlidir. Sınıfsız toplumun ilk aşamasında dahi kadının kurtuluşu gerçekleşemez çünkü sınıflar ortadan kalktıktan sonra da, sınıfsız bir toplumun en gelişkin evresine yani komünizme sıçrayabilmemiz için, kır-kent, kadın-erkek, kafa-kol emekleri arasındaki hiyerarşik iş bölümünün ortadan kalkması gerekir. Ancak bu gerekli duraklardan geçtikten sonra, komünizmle birlikte aile denilen en köklü ve gerici kurumu yıktıktan sonra, kadının esareti sonlanır ve böylece insanlığın kurtuluşu gerçekleşir.

Cinsiyetçi sosyal baskıları kaldırmak için kadınların cinsiyetçi toplumsal işbölümüne ve değer yargılarına karşı ortak ve birleşik bir mücadele vermeleri gerektiğine şüphe yoktur. Ortak bir kadın hareketi oluşturmak ve kadınların kadın olarak mücadele edebilmesi için öncelikle kadınları birbirlerinden ayıran sınıf duvarını ve ezen-ezilen ulus ayrımını ortadan kaldırmak gerekir. Emperyalizmin, ezen ulus şovenizminin, kapitalizmin hüküm sürdüğü bir dünyada bütün kadınları kapsayacak bir mücadele vermenin imkânı yoktur. "Hemen şimdi" gerçekleşecek "Kadınlar birleşin!" çağrısı bu nedenle ya bir temenniden öteye gitmez ya da ancak gerçekçilik yahut tüm kesimleri kucaklama adına sınırları burjuvazi tarafından çizilmiş kısmi mücadelelere hapsolür. Kadınları birleştirecek bir mücadelenin önünü açmak isteyenler, tam da bu nedenle - hangi kadınların nasıl bir ortak paydada buluşabileceklerine, kimlerin kadın, kimlerin "kızkardeş" olduğuna dair akla ziyan tartışmalar yürütmek yerine - devrim ve karşı-devrim arasındaki mücadeleyi büyütüp saflarını netleştirerek müttefiklerini tarif etmeli.

1 Mayıs Mahallesi kuruluşu 2 Eylül Festivali'yle anıldı

2 Eylül 1977'de kurulan 1 Mayıs Mahallesi'nin kuruluş festivali bu sene 2-3-4 Eylül tarihlerinde gerçekleşti. Önceki yıllarda olduğu gibi bu sene de festivalin örgütlenmesinde yer aldık. Festival örgütlenmesinde Anadolu Yakası Dersimliler Derneği, EMEP, ESP, Güç-Der, HDK, Partizan, PSAKD ve SMF bulundu.

Festival toplantılarına düzenli olarak katıldık. Bu yıl da festivalin örgütlenmesinin daha yerel sorunlara yönelik bir içerikle yapılması gerektiğinin altı diğer siyasetler tarafından çizildi. Biz ise, gerek yerel bazda gerekse coğrafyanın genelinde gerçekleşen saldırıların merkezinin aynı olduğunu belirterek; festival içeriğinin hedefine Cumhuriyet İttifakı'nın konulmasını önerdik ve içerik olarak da yerelci eğilimlerden kaçınılması gerektiğini ifade ettik. Tartışmalar sonucunda "Yasaklara, Yoksulluğa, Yozlaşmaya, Kentsel Dönüşüme Karşı 2 Eylül Festivali'nde Buluşalım; Mücadeleyi Büyütelim!" şiarıyla festival örgütlendi.

İlk gün "Ekonomik Kriz Kiskacında İşçi, Emekçi ve Kadınlar" başlıklı forumun açılışında kadınların ekonomik krizden daha fazla etkilendiği anlatıldı. Söz alan kadınlar, genel olarak geri planda tutulduklarını, örgütlenmenin ve birlikte durmanın önemini vurguladı.

Biz ise, kadınların sorunlarının temelinde de iktidar sorunu olduğunu hatırlattık. İktidarın salt kadınlara yönelik değil tüm işçi, emekçi ve Kürtlere yönelik saldırılara devam ettiğini anlattık. Bu saldırılara cevabın ancak kitlesel eylemlerle verilebileceğini, bu eylemlerin önünü açmak içinse seçimlerde burjuvaziden bağımsız bir hat oluşturmayı merkeze alan somut bir mücadelenin gerektiğini anlattık. İkinci gün ise 1 Mayıs Mahallesi'nde kentsel dönüşüm sorunu ile ilgili bir panel düzenlendi.

4 Eylül Pazar günü planlanan anma yürüyüşünü kaymakamlığın yasaklaması üzerine festival tertip komitesi basın açıklaması yapma kararı aldı. Basın açıklamasında polis İbrahim Kaypakkaya portresini öne sürerek Partizan flamalarının indirilmediği takdirde müdahale edileceğini duyurdu. Daha önceden temsili flama ile katılma ve müdahale olması durumunda siyaset ve kurum flamalarını indirmeme kararı alınmıştı. "Yaşasın 2 Eylül Direnişimiz, Yaşasın Devrimci Dayanışma, Önderimiz İbrahim Kaypakkaya" sloganları ile karşılanan müdahale sonucunda aralarında 12 yoldaşımızın da bulunduğu toplam 34 kişi gözaltına alındı.

Müdahale sonrasında festival tertip komitesi programın devam etmesi, stantların açık tutulması ve polis müdahalesini teşhir etmek için bir yazı kaleme alıp sahneden okunması kararını aldı. "Güncel Siyasal Süreç ve Sorumluluklarımız" adlı panel ise çoğu siyasetin konuşmacılarının gözaltına alınması nedeniyle gerçekleştirilemedi.

Festivalde standımızı açarak, "Ezilenlerin Düşmanı Burjuva İttifaklara İki Turda da Oy Yok!" şiarlı bildirisi ve "Rejim Krizine Burjuva Çözüm Değil, Proleter Çözüm" manşetli son gazete sayımızın yaygın olarak dağıtımını gerçekleştirdik. Bugün içerisinde bulunduğumuz süreç rejim krizinin derinleştiği bir atmosferde emekçi ve ezilenlerin bağımsız mücadele hatının nasıl çizilmesi gerektiğine ışık tutmalıdır. Dünyada iktisadi ve siyasi bunalım emekçilerin başkaldırılarıyla genişlerken Tür-

kiye'de bu atmosfer seçimler olarak hüküm sürmektedir. Bugün Cumhurbaşkanlığı seçimine dair net bir hat çizilmeden yapılan devrim vurguları ise Millet İttifakı'nın dümenine su taşımaktan öteye geçememektedir. Devrimci bir hareketten söz etmek ise hiçbir durumda düzen partilerini desteklemekten geçecektir. Cumhuriyet İttifakı'na karşı da Millet İttifakı'na yedeklenme-

mek, bağımsız bir hatta düzenin iki gerici ittifakına oy yok çağrısını yükseltmek gereklidir. Bu bilinçle bulunduğumuz alanlara müdahale edecek ve bu şiarları yükseltmeye devam edeceğiz.

Yaşasın Komünistlerin Birliği!

Anadolu Yakası'ndan Komünistler

"Müşteri Değil Öğrenciyiz" eylemi

Doğuş Üniversitesi'nde eğitim ücretlerine %200 civarında gelen zamlara karşı 12 Ağustos ve 18 Ağustos günü Dudullu Kampüsü önünde yapılan eylemlere katıldık. Eylemde "Doğuş Hukuğa Uyl!", "Müşteri Değil Öğrenciyiz!", "Direne Direne Kazanacağız!" gibi sloganlar atıldı. Döviz, pankart, flama ve slogan yasağı vardı.

Basın açıklaması sırasında ve öncesinde eyleme katılan HKP, TKH ile Halkevleri'nden öğrencilerle tanıştık. Siyasi kimliklerinden dolayı "provokatör" damgası yiyerek haklılığını kaybetme, eylemliliğin kapsamını küçültme korkusu hâkimdi. DOÜ'de kitlenin geri olduğunu vurguluyorlardı. Dolayısıyla okulda kulüpleri ve öğrenci konseyinde yöneticilikleri bulunan "ölkücü" öğrencilerle de ortaklaşmanın gerekli olduğu düşüncesindeydiler. Fakat kendilerine "ölkücü" diyen öğrencilerin kitleyi dağıtmaya ve eylem birliğini bölmeye yönelik çabaları vardı.

Örgütlü arkadaşlara bu zamların Türkiye'nin genel siyasi atmosferinden bağımsız düşünülemediğinden, desteğe gelen inisiyatiflere ve sol siyasetlere siyaset yasağı koymamak gerektiğinden, eylemin hedefine de sefaletin sorumlusu hükümeti oturtmanın yerinde olduğundan bahsettik.

Eylemin ilerleyen saatlerinde okul içerisine yüründü. Sonrasında faşist öğrenciler tarafından eylemcilerin içindeki örgütlü kişilere fiziksel saldırı gerçekleştirildi. Saldırma gerekçesi olarak basın açıklamasında 1 Mayıs denmesi gösterildi. Doğuş Üniversitesi'ndeki örgütlü arkadaşlar ise 1 Mayıs demediklerini savundular. Hatta "1 Mayıs dedik mi?" – "Hayır!" şeklinde kitleye slogan attırdılar. Gerçekten de basın açıklamasında 1 Mayıs'tan bahsedilmemişti, fakat basın açıklamasında 1 Mayıs'tan bahsedildiği iddiasının adeta bir kara leke gibi temizlenmeye çalışılması şaşırtıcıydı. Bu saldırının özel olarak örgütlü kişilere yapılmasının ve olmayan "1 Mayıs" içeriğinin bahane edilmesinin "okul zamlarına karşı direnen öğrenci" kimliğine değil, "devrimci" kimliğine yönelik saldırının göstergesi olduğunu vurguladık.

Eylem sonrasında tanıştığımız HKP'lilerle Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşu, Mustafa Kemal, Mustafa Suphi ve Kurtuluş Savaşı konularında konuşma fırsatımız oldu.

Üniversite Siyaseti Değil, Üniversitede Siyaset!

Üniversitelerden Komünistler

12 Eylül, yenilgi edebiyatı, tasfiyecilik ve Hendekler

7 Haziran'da seçim barajını yıkıp geçen HDP, meclisteki en büyük üçüncü parti hâline gelmiş ve hükümeti kurdurtmayarak rejim krizinin yeni bir evresinin kapısını aralamıştı. Bunu takip eden ve 1 Kasım'a uzanan süreçte, bugün Türkiye solunun da aydınlatılmasını talep ettiği, Erdoğan ve Bahçeli'nin kirli planlarının ürünü olduğu iddia edilen birçok vaka yaşanmıştı. Fakat Türkiye solunun kendisi tarafından da üstüne gidilmeyen başka "bir vaka" vardı. Aslına bakılırsa bu zaman diliminde yaşanan en önemli ve belirleyici gelişme buydu. Ağustos ayında başlayan Hendek Savaşları, yaklaşık on ay sürecek ve Türkiye'nin gündemine oturacaktı. Kendiliğinden ortaya çıkan bu ayaklanma zamanla büyüdü ve TC'nin ilhak ettiği fakat teslim alamadığı bu bölgedeki güdük hâkimiyetine büyük zarar verdi. Bu ayaklanmanın ardından Türkiye devleti bölgede tümüyle silahlı kuvvetlere dayanarak bir hâkimiyet kurabilecek denli zayıf bir pozisyona düştü. Bu önemine karşın Hendek Savaşları'na hem Türkiye'de hem de Kürdistan'da bir anlamda unutulmak/unutturulmak istenen bir tarihin parçası olarak yaklaşılmaktadır.

HENDEK SAVAŞLARI'NDAN KİM, NE DERS ÇIKARDI?

Bugün Hendek Savaşları'nı unutmaya terk edenlerin çoğunluğu bu büyük ayaklanmaya bakuklarında "zamansız bir girişim" görür, hatta 1 Kasım'daki yenilgiyi bu gereksiz ayaklanmayla gerekçelendirir ve "silaha sarılmak yanlış" sonucuna varır. Demokrasi mücadelesini düzen içi araçlarla yürütmek gayesinde olanların bu tutumu anlaşılardır. Parlamento seçimlerinde başarı gösteren, Kürt sorununu, Türkiye'li bir parti

olarak Türkiye'nin demokrasi sorununa sıkıştıran, çözümü ise anayasal düzenlemelerde arayan HDP bir yanda, ellerine silah alıp Kuzey Kürdistan'ın kentlerinde ayaklanarak TSK ile çatışmaya başlayan militanlar diğer yanda dururken bu legalist akımların hangi yoldan gitmek istediğine dair şüphe yoktur. "Barışçıl yol" ile Kürt sorununu çözmek ve demokrasiyi tesis etmek niyetinde olan bu akımlar, "demokrasi savaş"ı devrimle kazanılır" geçeceğinden bihaber olacaklar ki; ilhak edilmiş topraklarda bir savaş yürüten dönüp barış çağrıları yükseltmiş, devrimin adını bile anmadan kitleleri parlamento ile pasifize etmeyi amaçlamışlardır.

HENDEKLERDEKİ TUTUMUN KÖKENİ 12 EYLÜL'E UZANIR

Barış çağrılarının üstünü örtmek istediği bu legalist tutumun ardında bir tarih yatmaktadır. Zira sonu legalist tasfiyeciliğe çıkan dersler Hendek Savaşları'ndan yıllar önce alınmıştır. Türkiye solundaki legalist tasfiyecilerin bu tutumunu anlayabilmek için 12 Eylül'e, hatta daha da önemlisi 12 Eylül'ü takip eden on yıla bakmak gerekir. Bugünün legalist tasfiyecileri 12 Eylül'le bir yenilginin geldiğini iddia ederler. Bu yanlış tespate göre 12 Eylül darbesine karşı hiçbir direniş gösterilememiş, devrimci militanların direnci kırılmış; bunun sonucu olarak da darbe örgütlerinin tasfiyesine yol açmış, devrimci mücadeleyi kırmıştır. Hâlbuki gerçek bundan farklıdır. 12 Eylül'e karşı örgütlü bir biçimde direnebilen bir hareket çıkmamış olsa da, militanlar düzeyinde bu direniş gerçekleşmiştir. Bu militanlar devrimci arayışları bırakmamış, hapishanelerdeki direnişi dışarı çıktıktan sonra da sürdürmüşlerdir. Devrimci arayışlarını sürdü-

ren bu militanların aksine o dönemki önderlikler bu çizgiyi merkezi olarak benimsememişlerdir. Legalist tasfiyeciliğin doğuşunda da bu önderliklerin aslı rolü söz konusudur. Önder kadroların 87 affıyla tahliye olması ile legalist tasfiye girişimleri paraleldir. 89'a kadar tasfiye gerçekleşmemiştir. Kitlesele legal parti girişimleri ile devrimci hareket tasfiye edilmiştir. 12 Eylül'den dokuz yıl önce gelen 12 Mart müdahalesi, örgütlü bir tepkiyle karşılaşması açısından 12 Eylül'den farklı bir yerdedir. 71 kopuşuyla devrimci bir kış yaparı THKO, THKP/C ve TKP/ML; 12 Mart'a karşı örgütlü bir mücadele vermişlerdir. Bu devrimci mirasın tasfiyesi 74'te başlamıştır. 12 Eylül'den sonra hâkim olan yenilgi edebiyatının ve tasfiyeci iklimin baş aktörleri de 74'tekiler ile aynıdır. "Silahlara sarılmak, ayaklanmak yanlış, henüz erkendi" bahanelerine sarılarak devrimci mirası tasfiye edenlerin Hendeklerde de aynı tutumu takınması tutarlıdır. Lenin'in sert bir dille eleştirdiği Plehanov çizgisinin bir örneği olan bu tutumun ucu legalist tasfiyeciliğe çıkmıştır. TSİP, TBKP, ÖDP gibi isimlerle sayısız kez denenmiş çatı parti fikri bugün de günceldir. 12 Eylül'ün tövbekâr legalist tasfiyecileri bugün de siyaset sahnesindedir. Tasfiyeciliğin bugünkü merkezi ise HDP ismini almıştır. Bugün tasfiyeciliğin merkezi olan HDP, legal Türkiye partisi projesinin selameti için Hendek Savaşları gibi ayaklanmalarla birlikte gündeme gelmemelidir. HDP'yi çevreleyen ve partinin Türkiye'nin batısında da kitleleşerek kendisine biçtiği Türkiye partisi misyonunu başarıyla yerine getirmesini arzulayan Türkiye solunun tövbekâr devrimcileri; partinin parlamentoda var olmasını, legal alanın dışında gündeme gelmemesini ister. Zira HDP'nin dayandığı Kürt proleter tabandaki devrimci dinamik ve Kürdistan sorununun farkında oldukları için, bir kıvılcımı istemeden de olsa ateşe çevirmekten imtina ederler. Hendekleri bugün hâlâ anamamalarının nedeni de budur. Hendeklerin üstüne toprak atılmış olsa da bu Hendekler kapandığı anlamına gelmez. Türkiye devleti tamamen silahlı kuvvetlere dayanarak, Kürt belediyelerine kayyım atarak bölgede hâkimiyet kurmaya çalışmaktadır. 12 Eylül rejiminin kriziyle boğuşan Erdoğan, hareket edememektedir. Zayıfladıkça zayıflayan Türkiye devleti, Kürdistan'daki devrimci dinamiği basuramamakta, "nokta"yı koyamamaktadır. Kıvılcım tekrar çıkıldığı takdirde kontrol altına alınmayacağı hem Erdoğan hem Erdoğan karşısında birleşen Millet İttifakı hem de Millet İttifakına yedeklenmiş HDP

ve çevresindeki legalist akımlar açısından açıktır. Hakeza, bugün Hendekleri anmaktan imtina edenler; Erdoğan'ın bir çıkışının peşine "Fatsa Fikri Sönmez" demekte bir beis görmemekte, dünyanın muhtelif yerlerinde kitleler ayaklandığında ilk destek açıklamasını kimin yapacağı konusunda yarışına girmektedirler. Zira "Fatsa fikri sönme de" hareket sönmüş, aradaki mesafeye güvenilerek ise dünyanın muhtelif yerlerindeki ayaklanmaların kıvılcımın buraya ulaşip ateş olmayacağına güvenilmiştir. Hendekler bu kriterlere uymamakta, dolayısıyla anmaktan geri durulmaktadır. En azından yenilene dek. O günün ne zaman geleceği meçhuldür.

KOMÜNİSTLER HENDEK SAVAŞLARI'NI ANMAYA DEVAM EDECEKLER

Komünistler ile legalist tasfiyecilerin 12 Eylül'den de Hendek Savaşları'ndan da çıkardıkları dersler birbirleriyle örtüşmemektedir. Zira komünistler ile legalist tasfiyecilerin sınıf savaşında durdukları taraflar farklıdır. Manifesto'da "İki sınıf var: burjuvazi ve proletarya" denirken burjuva sosyalistleri proletaryanın karşısında konumlandırılmıştır. Alınan derslerin farkı buradan gelmektedir. Biz komünistler, 12 Eylül'e baktığımızda bir yenilgi değil, devrimci çizgiden sapmayan militanlar görüyoruz. Devrimci militanlar mücadeleden vazgeçmezken, bu militanların bağlı oldukları örgütler legalist tasfiyecidir. Hendeklerde de durum farklı değildir. İnançlı militanlar ile önderliklerin gitmek istediği yol bir değildir.

Hendek Savaşları yaşanmış, proleter bir ayaklanma gerçekleşmiştir. Bu ayaklanma bizimdir. Bu ayaklanmayı anmak, anarken ondan dersler çıkarmak ve proleter devrim yolunda bu derslerden faydalanarak; Lenin'in deyimiyle "devrime neler öğreteceğimizi" bulmakla yükümlüyüz. Bırakalım sınıf işbirlikçiler Hendekleri unutturmak için çabalayadursun; biz komünistler, Hendek Savaşları'nı anmaya devam edeceğiz. Hendek Savaşları'nı anmak için ayaklanmanın yenilgisini bekleyen burjuva sosyalistleri bir yanda dursun; biz komünistler, ayaklanmaları proleter devrime vardırmak için Hendek Savaşı gibi yenilememiş proleter ayaklanmaları anmakta ısrar edeceğiz. Ayaklanmaları devrimci bir önderlikle buluşturmak için sınıf savaşının bu tarafında, emekçi ve ezilenlerin yanında; burjuvazinin ve onun hizmetkârı burjuva sosyalistlerinin tam karşısında mevzilenmeyi sürdüreceğiz.

Kürdistan devriminin motoru olması gerekirken Türkiye'deki içsavaşın parçası olan Hendekler

Erdoğan, 7 Haziran'ın seçimlerinin sonucunda bir daha tek başına iktidarı alma gücünü yitirdiği görmüş ve hükümette kalabilmenin yolunun ancak ve ancak karşısında duran muhalefete topyekûn bir saldırıdan geçtiğini fark etmişti. Bir yandan Bahçeli de Erdoğan'ı içeride ve dışarıda daha saldırgan bir politika izlemeye zorladı. Erdoğan da bu sıkışmışlığın içinde, sonunu yanlış hesapladığı bir operasyona girişti. Bugün hâlâ süren iç savaş, aslında Türkiye'nin bir parçası olmayan bir coğrafyada, fakat tümüyle Türkiye siyasal gündemine kilitlenmiş olarak böyle başladı.

İlk seçim zaferinden beri dayanakları çürümüş bir rejimin bekçiliğini yapan Erdoğan'ın içinde bulunduğu siyasi kriz, "Çözüm Süreci" arefesinde daha da derinleşmişti. Bin Umud Adayları'nın 2007'de 12 Eylül rejiminin seçim barajını delerek TBMM'ye girmesi emekçiler ve sol açısından Türkiye'deki siyasi dengeleri değiştirecek bir toparlanma sürecini başlattı. Bu toparlanmanın sonucunda AKP'nin "Kürt Açılımı" diye başlatıldığı ama "Milli Birlik Projesi"ne

evrilme zorunda kaldığı proje fiyaskoyla sonuçlandı. Erdoğan 2009 yerel seçimlerinde 2002 ve 2004'te elde ettiği mevzileri büyük oranda kaybetti. 2010 referandumu Türkiye'de hâkim sınıfın kendi iç tartışmalarına yedeklenmeyi reddettiğini, kimi zaman eylemlerle de gösteren bir halk muhalefetine ortaya çıktığını gösterdi. Erdoğan'ın Taksim'i 1 Mayıs alanı olarak kabul etmeye mecbur kalması, BDP çevresinde oluşan bu muhalefetin iyiden iyiye eylemli bir karakter kazanmasından duyduğu endişeyi yansıtıyordu. Erdoğan'ın gerileyişi 2011 seçimlerinde, Anayasayı değiştirecek çoğunluğu yitirmesiyle yeni bir evreye geldi. Milli Birlik Projesi'nin başarısızlığından sonra başladığı imha ve tutuklama siyaseti ise "tecrit karşıtlığı" vesilesiyle harekete geçen Kürt kitlelerinin İstanbul'dan Diyarbakır'a uzanan militan eylemleriyle son buldu. Oyun alanı daralan ve köşeye sıkışan Erdoğan, bir şekilde çözüm masasına mecburen oturdu.

Bu masada asıl olarak kendi çıkmazına umarsızca "çözüm" bulmaya çalışan, sıkışmışlığında kendine alan açmak ve dinamiklerden kendi yararına bir sonuç çıkarmak için türlü manevralar ile iktidarını güçlendirmeye çalışan Erdoğan, masanın kendinden çok HDP'ye yaradığını başından beri bildiği için ilk fırsatta masayı devrimin koşullarını aradı ama bu amacına ancak 7 Haziran'dan dört ay önce Dolmabahçe Mutabakatı'nı açıktan reddederek ulaşabildi. 7 Haziran seçimlerinde de tek başına hükümet kuramaz hâle gelmesi Erdoğan'ın başından beri temel sermayesi olan ve büyük oranda Türkiye'deki burjuva partilerin krizinden kaynaklanan manevra kabiliyetini iyiden iyiye sınırlandırdı. Erdoğan karşısındaki burjuva partilerinden oluşan bloku dağıtmak için kendini başta Kürtler olmak üzere Türkiye'deki tüm ezilenlerin, bağımsız bir çizgide ilerleyen partisi olarak sunan HDP'yi hedef tahtasına oturttu. HDP'yi terörle ilişkilendirerek bir taşla iki kuş vurmayı hedefleyen Erdoğan'ın evdeki hesabı çarşıya uymadı. Kontrollü bir terör ope-

rasyonu yapayım derken Kürdistan coğrafyasında gerçekleşmiş en kitlesele ve uzun süren başkaldırıyı kışkırtmış oldu.

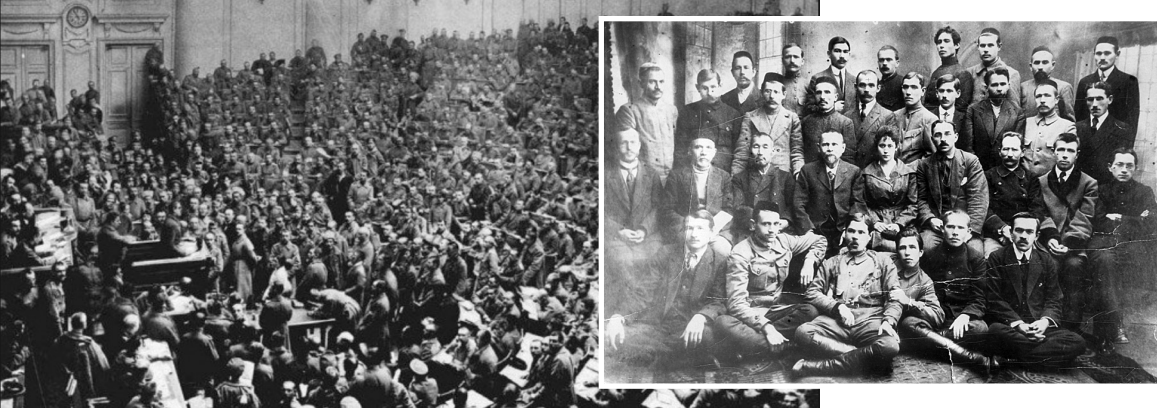
Erdoğan'ın iç savaşını da planlı disiplinli ve hedefi çizilmiş istikrarlı bir provokasyon zinciri olarak değil bir çaresizliğin kaçınılmaz nihayeti olarak saptamak isabetli olacaktır. 7 Haziran döneminde "Erdoğan nasıl gidecek?" sorusunu 1 Kasım'a giderken ömrünü uzatabilmek için "Terör nasıl bitecek?" sorusu ile değiştirmek isteyen Erdoğan ve AKP, devlet aklıyla bir ulusal başkaldırıyı basturmak niyetiyle değil, aksine kendi dar çıkarlarını korumak için bu savaşı başlattı. Boyunu aşan bu savaşın hedef tahtasına da Türkiye solunun merkezindeki HDP ve militan tabanını koyan Erdoğan'ın çok önceleri kazılan Hendeklere yönelik saldırıları da bu bağlamda değerlendirilmelidir.

Hendek Savaşları olarak anılan dokuz aylık ayaklanma sürecini de Erdoğan'ın başlatmış olduğu iç savaşın eylemli bir karşılık gördüğü bir kesiti olarak ele almak önemlidir. Her ne kadar Kürdistan'ın kuzeyinde cereyan etmiş olsa da bu savaşın çerçevesi başlangıcından sonuna kadar Türkiye'deki rejim krizi sorunuyla sınırlı kaldı. Başka bir deyişle Türkiye siyasetinin gündemi Sur'da, Nusaybin'de ayaklananların gündemini ve taleplerini belirledi.

Hendeklerde yaşanan ayaklanma Türkiye siyasetinin bir sonucu olarak Erdoğan'ın kontrollü eylemlerle asayiş sorununu çözmek niyetiyle yaptığı saldırıların bir karşılığıdır. Sonucu bağlamında da tutuk, iç savaş fobisi hastalığından muzdarip solun yenilgi psikolojisiyle olan bağı nedeniyle yine Türkiye siyasetinin bir parçası olduğu görülür. Bir başka boyutu ile de Hendek Savaşları politik bir gündem olarak "Türkiyeli" siyasi aktörlerin bir hesaplaşma zemini. Erdoğan, "Ben nasıl olur da pamuk ipliğine bağlı iktidarımı sağlamlaştırdım?" sorusuyla ve koltuğunda kal-

İki örgütlenme anlayışı iki enternasyonalizm

Stalin, Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik) Tarihi adlı ders kitabında Komünist Enternasyonal'in kuruluşunu "Avrupa'da devrim dalgası yükselmeye başladı. Avusturya'da devrimci bir hareket başladı ve Macaristan'da bir Sovyet Cumhuriyeti ortaya çıktı. Devrimin yükselen dalgasıyla birlikte komünist partiler yüzeye çıktı. Artık komünist partilerin birleşmesi, Üçüncü Komünist Enternasyonal'in kurulması için gerçek bir temel mevcuttu." cümleleriyle açıklar. Bu açıklama şaşmaz biçimde devrimci bir enternasyonalin varlığını önemsizleştiren ve bir enternasyonal kurma sorumluluğunu ertelemekle sonuçlanan iki çarpık anlayışı özetler: Komünist dünya partisinin kurulması muzaffer bir proleter devrimin varlığı şartına bağlıdır ve yeni bir enternasyonal ancak farklı coğrafyalarda güçlü partilerin ortaya çıkmasıyla kurulabilir. Bugün yalnız Türkiye'de değil dünyada da solun kahir ekseriyetine hâkim olan enternasyonal anlayışı budur.

Elbette bu görüşün bu kadar benimsenmesi III. Enternasyonal'in Ekim Devrimi'nin ertesinde kurulmasıyla ilişkilidir. Aslında bir eksiklik, olarak görülmesi gereken bu kronolojik sıra tam tersine bir ilke düzeyinde kabul edilmiş, yeni bir enternasyonal kurulmasının ön şartının bir coğrafyada gerçekleştirilecek proleter devrime önderlik eden partinin inisiyatif alması olduğu fikri kabul görmüştür.

Oysa Lenin devrimden çok daha önce, 1914'te "İkinci Enternasyonal öldü, oportünizm tarafından alaşağı edildi. Kahrolsun oportünizm, yaşasın Üçüncü Enternasyonal. Yaşasın sadece "dönekler"den (Golos'un istediği gibi) değil oportünizmden de temizlenmiş Üçüncü Enternasyonal." diyerek, aslında bir dünya partisinin kurulması görevinin yanına ertelenecek bir ödev olmadığını, aksine bu ilk ve en acil sorumluluğun her daim gündemde olduğunu daha o günlerde gözler

önüne sermişti. Komintern 1919 yılında kurulmuş olsa da, Lenin onu kurmak için 1914'ten beri mücadele ediyordu. Nisan Tezleri'nde de "Gecikmeden yeni bir enternasyonal, devrimci, proleter bir enternasyonal kurmak, açıkça bize, açıkça bugünkü güne düşüyor; daha doğrusu, bu enternasyonalin zaten kurulmuş olduğunu ve çalıştığını açıkça ilân etmekten çekinmemeliyiz. 'gerçek enternasyonalistler'in enternasyonalidir bu. Onlar, ve yalnızca onlar, devrimci enternasyonalist yığınların, bozucuları değil, temsilcileridirler.

Bu sosyalistlerin sayıları azdır. Ama her Rus işçisi, 1917 şubat-mart devriminin öngününde, Rusya'da bilinçli çok devrimci olup olmadığını kendi kendine bir sorsun.

Önemli olan sayı değil, gerçekten devrimci proletaryanın siyaset ve fikirlerinin doğru dışavurumudur. Asıl önemli olan enternasyonalizmi 'ilân etmek' değildir; asıl önemli olan, en güç zamanlarda, gerçek enternasyonalistler olmasını bilmektir." Henüz Ekim Devrimi gerçekleşmemişken yazdığı tezlerde Lenin "gerçek enternasyonalistler" derken SBKP(B) Tarihi'nde işaret edilen komünist partileri değil, Zimmerwald Konferansı içindeki, neredeyse tamamını Bolşeviklerin oluşturduğu, küçük bir azınlığı kast ediyordu.

Hülasa, III. Enternasyonal Ekim Devrimi sayesinde kurulmuş bir enternasyonalden ziyade, kurulmasında bir hayli geç kalmış bir dünya partisi olarak ele alınmalıdır. Tersi yönde bir kavrayış, dünya partisini ulusal devrime, ulusal devrimci partiyi ise bir ayaklanma döneminin gerçekleşmesine havale ederek devrim dalgasının yükseldiği dönemlerde en çok ihtiyaç duyulan siyasi yapıların kurulmasının önündeki en büyük engeli teşkil etmektedir.

Enternasyonal mimarisi leninist örgütlenme prensiplerine göre şekillenir.

8. sayfanın devamı

güttüğü için JÖH'leri PÖH'leri şehirlerdeki barikatlara sürmüştür. Bu çerçevede HDP'ye düşen de Türkiye'de demokratik siyasetin önü tıkanmış için veyransın etmek olmuştur.

Öte yandan, kendiliğinden gelişen bir ayaklanma olarak Hendek Savaşları, bilfiil olayların içerisinde aktif olarak yer alan unsurlar açısından Kürdistan'ı bir temele sahiptir. Çünkü bu sürece yön verenlerin yahut yaşanan siyasi gelişmelerin genel çerçevesinden bağımsız olarak Hendek Savaşları Kuzey Kürdistan'daki ulusal başkaldırının bir parçası olmaya hazır, üstelik ağırlıklı olarak da proleter bir karakter taşıyan halk yığınlarının gücünü göstermiştir. Aynı zamanda, bu ayaklanma Türkiye'nin batısındaki işçi sınıfının büyük bir kısmını oluşturan Kürt proleterleri açısından da ön açıcı bir gelişme olarak görülmelidir. Fakat buradaki esas sorun, böylesi politize ve eylemli bir mücadele hattına sahip ulusal başkaldırı perspektifinde yoğunlaşabilen bir tabanı doğru politik hamlelerle sevk ve idare edecek olan siyasi öznenin eksikliğidir. Bunun ışığında sorulması icap eden dün Hendeklerde topraklarını ilhak edenlerin karşısında eylemli bir şekilde duran ve onları apaçık bir biçimde karşılarına alan kitlenin nasıl bir siyasi öznenin etrafında hangi programatik çerçevede Kürdistan temelli bir mücadele hattına nasıl çekecekleridir.

HDP'nin siyasi hedef bağlamında parlamenterist yapısı gereği kitle hareketini frenleyici rolü ve onun yürüngesinde "Hendekler bir hataydı, AKP'nin işine yaradı" diyenlerin karşısında ko-

münistlerin çıkardığı dersler açıktır. Hendekleri taşıdığı yanlış siyasal yönelime, burjuva siyasetinin bir parçası olmaktan kurtulamamasına rağmen, harekete geçirdiği ve gücünü gösterdiği güçler ve kendini ifade edişinin devrimci biçimi nedeniyle tereddütsüz sahiplenmek gerekir.

Bugün o veya bu nedenle Hendekleri anmaktan, sahiplenmekten imtina edenler bir yana, Hendeklerin hem Türkiyeli hem de Kürdistanlı devrimciler açısından siyasi gelişmelerin seyrini değiştirebilecek kudrette olduğunun farkında olarak açıkça kendini hissettiren bu devrimci dinamiğin nasıl bir politik hat üzerinde devrim mücadelesine koşulacağını düşünmek gerekir.

Bugün Türkiye sathında, iktidarın sıkışmışlığı ve rejim krizinin dinamikleri devrimcilere iktidar hedefleri açısından muazzam fırsatlar sunarken, Erdoğan pervasızca başlattığı içsavaşı nihayete erdirmeye kadir değilken, Kürdistan'daki devrimci dinamikler dört gerici ilhakçı devlete rağmen hâlen ezilemiyorken, yapılması gereken devrimcilik tövbe-karlılığı değildir. Asıl yapılması gereken nesnel koşulların bulunduğu fırsatları kaçırmadan proleter devrim mücadelesini verebilme becerisine sahip siyasi özneleri yaratmaktır.

Hendekler de gösteriyor ki, kayıymırlarla, tutuklamalarla kendini kurtarmaya çalışan, iktidarını güçlendirmek için gittikçe saldırganlaşan ve çıkmazlarının bir sonucu olarak köşeye sıkışan Erdoğan karşısında, Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimcileri kendine tabi kılacak bir enternasyonal yaratmak komünistlerin önünde duran en acil ödevdir.

SBKP(B) tarihini yazanların anlattığı kuruluş hikayesi Komünist Enternasyonal'in kuruluşuna dair bir çarpıtmadan ibaret değildir, aslında leninist örgütlenmenin genel prensiplerine dair bir kafa karışıklığını yansıtır. Yukarıdan aşağıya örgütlenme ilkesini aşağıdan yukarıya ilkesiyle değiştiren, bir anlamda devrimci partiyi federatif bir taban örgütüne çeviren bir anlayışın ürünüdür.

Bir dünya partisinin ancak ulusal çapta ortaya çıkan ve kitlelere önderlik edebilecek kadar güçlenen parti veya partilerin arkasına aldığı rüzgârla kurulabileceğini iddia edenlerin benimsedikleri model "aşağıdan yukarı" bir örgütlenmedir. Aşağıdan yukarı örgütlenme anlayışını savunanlar bir örgütün merkezinin ancak onun dayandığı yerel örgütlenmelerin bir araya gelmesiyle kurulabileceğini savunurlar. O nedenle güçlü bir örgütsel merkez yaratmadan önce güçlü yerel organlar yaratmak gerekir. Lenin'in Ne Yapmalı'da, özellikle Nadejdin şahsında, eleştirdiği örgütlenme anlayışı tam da budur. Lenin Rus Sosyal Demokrasi'sini yeniden toparlayacak bir kongreyi toplamak için öncelikle tüm Rusya'yı kucaklayacak bir gazete, bir siyasi merkez yaratmanın gerekli olduğunu savunurken. Bu plana itiraz edenler güçlü bir siyasi merkez yaratmak için öncelikle yerel faaliyetlerin ve yayınların güçlendirilmesi gerektiğini savunmaktaydı.

Bu anlayışı savunanlar Ne Yapmalı'nın yazılmasıyla birlikte ortadan kalkmadı. Alman Komünist Partisi delegeleri Komünist Enternasyonal'in kuruluşu kararı oylanırken, ortada henüz güçlü komünist partilerin bulunmadığı, Komünist Enternasyonal için gerekli koşulların henüz olgunlaşmadığı gerekçesiyle çekimser kaldı.

Bu anlayış Leninist örgütlenme anlayışının başaşağı edilmesinin bir sonucudur. Leninist örgütlenmenin özünü en tepede kongrenin yer aldığı bir "yukarıdan aşağı" örgütlenme oluşturur. Bir örgütün alt organlarını onun en üst organı yaratmalıdır. Kongre'nin merkez komitesini, merkez komitesinin de diğer alt komiteleri, bu alt komitelerin de kendilerine bağlı diğer organları oluşturmaları gerekir.

Leninist örgütlenme anlayışının komünistlerin birliği sorununa yaklaşımı da farklıdır. Yukarıdan aşağı örgütlenme anlayışını benimseyenler, programa, taktiklere ve örgütsel işleyişe dair ilkelere birbirleriyle uyuşan örgütlerin ortak bir kongre örgütleyerek, bu kongreye kendi iradelerini teslim ederek birleşmesini savunur. Kongre prensipler temelinde yükseldiği için, siyasi konulara ilişkin tez ve kararlar kongrede belirlendiği için, bu kongrenin tayin ettiği merkez komitesi bir siyasi merkez rolünü üstlenebilir. Aynı zamanda yine kongrenin mahiyeti gereği, kongreyi örgütleyenler iradelerini de kuruyor oldukları partiye devretmeyi taahhüt ettikleri için dikey bir hiyerarşi sağlanabilmiş olur.

Enternasyonalin de komünist partiler arasında bir haberleşme ve dayanışma ağı değil komünist partilerin ve örgütlerin üstünde yer alan merkez olduğu göz önünde bulundurulursa aynı yukarıdan aşağıya örgütlenme anlayışı enternasyonalizm iddiası olanların da çıkışı noktası olmalıdır. Enternasyonal çeşitli ulusal komünist parti ve örgütlerin bir araya gelmesi olarak görmemek gerekir. Enternasyonal, farklı ülke partilerini kendi seksiyonları olarak kurma sorumluluğunu bizzat üstlenen hiyerarşik merkezi bir dünya partisi olarak kavramak gerekir.

Aşağıdan yukarıya örgütlenme modeli ise, bileşenlerin her birinin kendi hüviyetini koruduğu, siyasi bir merkezin oluşturulmasından kaçınan, bileşenlerini yan yana getirerek yol kat etmeye çalışan bir sistemi beraberine getirir. Kendilerini bağlayıcı bir kongre olmadığı noktada akımlar, federatif bir yapıda başlarına buyruk bir şekilde hareket eder, hatta aynı "enternasyonal"de aynı konuda iki bileşen birbirlerinden tamamen farklı tutum alır. Bu durumun kendisi de dünya devrimine öncülük iddiası bir kenara, herhangi bir husta kendisine ait siyasi bir sözü olmayan uluslararası dayanışmaların kurulması anlamına gelir.

Oysa komünist dünya partisinin dünya devrimine yön verebilmesi, seksiyonların üzerinde duran, onları sadece siyasi değil örgütsel bakımdan da bağlayıcı kararlar alan bir uluslararası merkezin varlığıyla mümkündür. Programatik ve örgüt-

sel ilkelere uyuşmayan, kongrelerinde uluslararası bir yürütme komitesi oluşturma görevinden kaçınan enternasyonalist girişimlerin akıbeti taktik sorunlara dair her anlaşmazlıkta parçalanarak "dar" ya da "kitlesele" mezhepler olmaktadır.

GÜÇLÜ ÜLKE PARTİLERİNİ ŞART KOŞMAK ENTERNASYONAL SORUMLULUKLARDAN KAÇMANIN KILIFIDIR

Yerel ve güçlü komünist partilerin kurulmasını enternasyonal için önkoşul olarak koyanlar öncelikle SBKP ile ÇKP gibi tarihin en güçlü komünist partileri arasında olan iki partinin neden bir enternasyonal çatısı altında bir araya gelemediğini açıklamak zorundadır. Zira, Mao'nun "Stalin yüzde yetmiş haklı, yüzde otuz yanlış" beyanları bir yana, en azından 1945-56 arasındaki dönemde SBKP ve ÇKP arasında temel prensiplere dair bir ayrılık söz konusu değildi. Gelgelelim, Avrupa partileri Kominform aracılığıyla yan yana gelirken, ÇKP bu gevşek irtibat ağının dahi dışında kalmıştı. Bu bakımdan birbirine denk güçleri olan iki partinin bir enternasyonal çatısında bir araya gelememesi aslında bir uluslararası merkezin denetiminden yoksun şekilde büyüyüp güçlenen partilerin, birbirleriyle rekabet etmeye daha meyilli oldukları için, ortak bir platformda buluşmasını güçleştirmesine örnektir.

Enternasyonalizm politik ilke ve hedefte bir ortaklığı ifade eder. Bu anlamda kendini küçük veya güçsüz olarak tanımlayan partilerin enternasyonalini inşa etme görevinden kaçması yanlıştır. Bu partiler veya örgütler büyüdüğü ve güçlendiği ölçüde yeni siyasi ilke ve referanslar belirlemeyecekse küçük, büyük gibi nicel kriterler enternasyonal kurma sorumluluğunun engeli olmamalıdır.

Dünya partisini kurma görevini üstlenmek için güçlü bir parti olmayı bekleyenlerin, güçlenmek amacıyla irade ve cesaret göstermektense bulundukları yerde güçlü olan hareketin de gücünü kaybetmesini veya yok olmasını bekledikleri bir vakadır. Dünyanın diğer ucu Arjantin'de enternasyonal adı altında girişimlerde bulunanlar neden yanı başımızdaki Kürdistan'da enternasyonalist girişimler için adım atmamaktadır? Besselli ki bu durumun nedeni Kürdistan'ın muhtelif parçalarındaki "güçlü örgütlerin" varlığıdır. Sözde enternasyonalistler kendi güçlü örgütlerini yaratılabilmek için PKK'nın yahut PDK'nın tasfiye olmasını beklemektedir.

Aslında bahse konu tüm bu söylemleri öne çıkararak, enternasyonalini belirsiz bir gelecekte gerçekleşmesini umdukları çeşitli hadiselerle bağlamakta, o süre içerisinde de kendilerinin bu bağlamda herhangi bir yükümlülükleri olmadığını söylemektedirler.

Madem ki komünist enternasyonalini kurma vazifesi bugünün komünistleri için şu veya bu kılıfla saklanamayacak güncelliktedir, o vakit kendisini enternasyonalist olarak nitelendiren her siyasetin de komünist dünya partisinin kongresinin örgütlenmesi mücadelesine omuz vermesi gerekmektedir. Bu yolda atılacak ilk adım, en azından Kürdistanlı komünistlerle, Türkiyeli komünistlerin hareketini yönetecek ortak bir uluslararası merkezin kurulması olacaktı. KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak, dünya komünist partisini yaratmak yolunda bu adımı atmaktan geri durmayacağız.

KöZ'ün Sözü

Karışmayacağız barışmayacağız

KöZ'ün Sözü'nün tam metnini <https://wp.me/p9KeCD-1Jr> adresinden ya da karekoddan ulaşabilirsiniz.

Metin Çulhaoğlu 16 Ağustos'ta aramızdan ayrıldı. Partisi onu kitlesel ve renkli bir cenaze töreniyle uğurladı. Çulhaoğlu Mehmet Ali Aybar ve Behice Boran'ın TİP'inde başlayıp Ahmet Şık ve Sera Kadıgıllı TİP'te son bulan bir yürüyüşün parçasıydı. Düz bir çizgide ilerlemeyen, tekrarlanan buluşmaları ve ayrılmaları içeren bir yürüyüşü bu. Siyasi tabloya dair önemli ipuçları sunan bu yürüyüşü sadece yüzeysel "zikzaklar çizen oportünizm" yahut "hizipçilik" değerlendirmeleriyle açıklamak mümkün değil. Gelgelelim Çulhaoğlu'nun ardından konuşan/yazan hiç kimse bu yürüyüşü incelemeye yeltenmedi. Her boydan akım, "yaşamını devrim ve sosyalizm mücadelesine adanmış", "yaşamının sonuna kadar marksizmden ısrar eden" Çulhaoğlu'nun "kendi kuşağının en parlak temsilcilerinden", "sosyalist hareketin önemli isimlerinden" biri olduğunu, "68'den bu yana devrimci mirası devam ettirdiği"ni tescil etti. Kaypakkaya geleceğinden gelen akımlar dahi "sosyalizm mücadelesine verilen emek"ten övgüyle söz edenler kervanına katıldı.

ÇULHAOĞLU'NUN CENAZESİNİN ÇEKTİĞİ FOTOĞRAF

Çulhaoğlu'nun cenazesi mevcut sol akımların bir fotoğrafını çekti, burjuva ideolojisinin solu ne denli esir aldığını çıplak bir biçimde sergiledi. Eskiden sol akımlar kendi militanlarını, "onlar birer isimsiz neferdiler" diyerek "ölenler dövüşerek öldüler güneşe gömüldüler/vaktimiz yok onların matemini tutmaya" şüirlerini okuyarak uğurlardı. Günümüzde ise sıkça sosyalist hareketin "önde gelen", "parlak", "kıymetli" isimlerinden söz ediliyor. Halbuki insanları önemli ve önemsiz diye ayırmak, önemlilerin içinden "en önde geleni" tespit etmek burjuva ideolojisinin olmazsa olmaz bir ögesidir. Kimler sosyalist hareketin "önemsiz isimlerinden"dir mesela? Yıllarını mücadeleye vermiş, ama kendi adıyla değil parti kimliği ile halkın karşısına çıkmış devrimcileri daha önemsiz kılan nedir? Besbelli ki soldaki önemli-önemsiz ayrımı tümüyle burjuva toplumunun kafa-kol emeği ayırımına yaslanan, daha da kötüsü onun çizdiği meşruiyet sınırları içinde anlam kazanan bir ayrımdır. Tüm ömrünü sebatkar ve militan bir mücadeleye adanmış TKİP üyesi Teslim Demir neden önemli devrimciler arasında sayılmaz? TKP Çulhaoğlu'nun ardından onun STP kurucusu olduğunu hatırlatır da 2010'da polisle girdiği çatışmada katledilirken bir emniyet müdürünü öldüren, Devrimci Karargâh üyesi Orhan Yılmazkaya'nın STP'nin kuruluş sürecinde bulunduğu, 1999'a kadar SİP içinde kaldığını neden unuttur? Solun çoğunluğu, ateşli silahlara yananları, yasadışı örgüt kuranları, yazı yazmak yerine bildiri dağıtanları önemli isimler, "devrimci çınarlar" arasında saymazlar.

Cenaze töreni ve Çulhaoğlu'nun ardından yapılan değerlendirmeler sol içerisindeki programatik ayrım çizgilerinin tümüyle ortadan kalktığını da gösterdi. "Maoizmin kızıl güzergahı"ndan ilerleyenler, "sosyal-emperyalizm"ın yeminli düşmanları, "stalinist karşı devrim" hikayeleri anlatanlar SBKP çizgisindeki Çulhaoğlu'nu elbirliği ile marksist ilan ettiler. Programatik olarak halk savaşını, silahlı ayaklanmayı, illegal bir savaş örgütünü savunması gerekenler hayatı boyunca legal parti zemininde yer almış Çulhaoğlu'nun komünizme sahip çıktığını söyleyince onları kimse yadırgamadı. Kemalizmi faşizmle eş tutanlarla, 10 Kasım'da esas duruşa geçenlerin Çulhaoğlu'nun cenazesinde buluşması sadece programatik ayrım çizgilerinin uluslararası merkezlerin ortadan kaybolmasına bağlı olarak

silikleşmesinden kaynaklanmıyor. Sol içindeki örgüt bilincinin iyiden iyiye zayıflamasıyla da ilişkilidir. Bu durumsa militanların kişisel yetersizliklerinden ziyade sol akımların kendi örgütsel işleyişlerine ve benimsedikleri siyasi çizgiye dair bir sorundur. Çulhaoğlu'nun ardından yapılan değerlendirmeler ise, söz konusu akımların merkezlerinin, Çulhaoğlu'nu örgütsel kimliğinden soyutlayıp onu bir birey olarak değerlendirdiğini gösteriyor. Çulhaoğlu'nun cenazesi Türkiye solunda yaygınlaşan liberalizmi her boyutuyla gösterse de, bu cenazeyi sadece liberalizmin solu ne denli esir aldığının kanıtı olarak görmek sadece eksik değil aynı zamanda yanıltıcı olur. Zira Çulhaoğlu'nun cenazesi aynı zamanda Türkiye'de legalist tasfiyeciliğin ve reformizmin sınırlarını ve bugünkü açmazlarını ortaya koymaktadır. Bunu anlamak için Çulhaoğlu'nun cenaze törenini iki ayrı cenaze töreniyle kıyaslamak yerinde olur.

SOLUN GENİŞ KESİMİ BORAN'IN CENAZESİNE KATILMADI

Türk Silahlı Kuvvetleri 12 Eylül 1980 ile indirdiği karanlık perdeyi, 1983 yılından itibaren, yine devletin başına atadığı komutanların inisiyatifleriyle, aralamaya başladı. Siyasetin sivilleşmesinde 1987 yılı önemli bir dönüm noktasıydı. Eylül ayında yapılan referandumla birlikte 1980 öncesindeki düzen partilerinin kadrolarının siyasi yasakları kaldırıldı. Kasım 1987 seçimlerin ardından eski başbakan Demirel TBMM'de muhalefet lideri olarak yerini aldı. Bu sırada cezaevindeki sosyalist ve devrimcilerin serbest bırakılması hız kazandı, sosyalist yayınların sayısı arttı.

Dönemin TİP'i ve TKP'si bu siyasi havayla uyumlu bir pozisyona yerleşenlerin başında geliyordu. 87 referandumunda yetmez ama evetçi bir çizgide yer alan bu iki parti adına, genel başkan Behice Boran ve genel sekreter Haydar Kutlu 1 Ekim'de ortak bir bildiri yayınlayarak TİP ve TKP'nin birleşme kararı aldığını duyurdu. 7 Ekim'de Brüksel'de yapılan basın toplantısına ciddi bir kalp rahatsızlığı geçirmesine rağmen katılıp ilk sözü alan Behice Boran iki partinin Türkiye Birleşik Komünist Partisi adı altında birleştiğini açıkladı.

Basın toplantısından üç gün sonra bu yoğun ve gerilimli sürecin de etkisiyle Behice Boran bir kalp krizi geçirip hayata gözlerini yumdu. TİP'in Urfa milletvekili olan Boran'ın cenazesi Türkiye'ye gelince ilk tören TBMM'de düzenlendi. Boran'ın tabutunun Türk Bayrağı'na sarıldığı törende SHP Genel Başkanı Erdal İnönü ile DSP Genel Başkanı Bülent Ecevit hazır bulunuyordu. Boran'ın cenazesi bir gün sonra İstanbul'a getirildiğinde binlerce kişilik bir kitle vardı. Kitle esas olarak TBKP'lilerden oluşuyordu. Boran'ın cenazesine SBKP'yi merkez görenlerin dışında kimse katılmadı.

BELLİ'NİN CENAZESİ: "YÜREĞİNİ FERAH TUT YOLDAŞ!"

Yirmi dört yıl sonra 16 Ağustos 2011'de Mihri Belli yaşamını yitirdi. Belli tıpkı Boran gibi 1940'ların TKP'siyle ilişkilendirilmiş ama Boran'dan farklı olarak sonrasında TİP dahil olmamıştı. 1970 öncesinde TİP'e dışardan muhalefet etmeyi tercih eden Belli, yetmişli yıllardaysa Türkiye Emekçi Partisi'ni (TEP) kurarak ikinci TİP'le legal platformda rekabet etmeye başlamıştı. Belli'nin cenazesi Boran'ın cenazesinden çok daha farklı bir havada ve bileşimle gerçekleşti. Boran'ın cenazesinde bulunmayan akımların neredeyse tümü planlı ve örgütlü bir şekilde Belli'nin cenazesinde yer alıyordu. BDP Genel Başkanı Hamit

Geylani, dönemin BDP'li vekillerinden Ertuğrul Kürkçü, Gültan Kışanak, Sebahat Tuncel, Sırrı Sürreyya Önder ve (Eski EMEP Genel Başkanı) Levent Tüzel, CHP Milletvekili "Taksim Fatih" Süleyman Çelebi, ÖDP'den Alper Taş, SDP'den Rıdvan Turan, ESP'den Figen Yüksekdağ, Halkevleri'nden İlknur Birol, Sosyalist Parti'den Mustafa Kaçaroglu, EDP'den Saruhan Oluç ve o zaman TKP Merkez Komitesi mensubu olan Erkan Baş da törendeydi. Grup Yorum'un konser verdiği törene tüm bu siyasi hareketlerin yanı sıra BDSP, Kaldıraç, EHP, Odak, Mücadele Birliği ve DİP'in flamlaları taşıyan militanlar da katıldılar ve hep birlikte "Yüreğini Ferah Tut Yoldaş" pankartının arkasında "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!" sloganlarını atarak yürüdüler. Cenazede bir tek Kaypakkaya geleneğinden gelenler yer almıyordu.

Boran'ın ve Belli'nin cenazesi arasındaki bu farkı nasıl açıklamak gerekir? Mesele sosyalist hareketin önde gelenleri arasında yer almak olsaydı, Boran'ın Belli'den geri kalır bir yanı yoktu. Boran da Belli gibi tarihsel TKP'nin mensupları arasındaydı. Boran'ın genel başkanı olduğu TİP, Belli'nin TEP'ten daha güçlü bir partiydi. Konu teorik ürünler olunca Boran'ın daha üretken olduğu açıktı.

Belli ile Boran arasındaki asıl fark birinin ÖDP üyesi olması, diğerinin ise ÖDP'ye giden yolun henüz başında yaşama veda etmesidir. Belli HDP'nin güçlü bir muhalefet partisi olarak sahaya çıkmaya hazırlandığı bir dönemin arifesinde hayatını kaybetti. 12 Eylül sonrasındaki, TBKP'den ÖDP'ye, ÖDP'den HDP'ye uzanan legal parti ve solda birlik girişimlerinin içinde bulunduğu evre bu iki cenaze töreni arasındaki farkı açıklayacak asıl faktördür.

YETMİŞLERDE NEDEN KİMSE TİP'E GERİ DÖNMEK İSTEMEDİ?

71-72 kopuşu esas olarak TİP'ten kopuştu. Bununla birlikte bu kopuşu gerçekleştirenin hepsi THKO gibi hiçbir ara uğrak olmaksızın bağımsız bir devrimci örgüt kurmadılar. Çayanlar Mihri Belli, Kaypakkayalar ise Aydınlık uğrağından geçtikten sonra THKP ve TKP-ML'ye vardılar. Aydınlık önce yetmişlerin sonunda sonra da doksanlı yıllarda kendi gayretiyle devletin derinliklerine yansıdığı için solun kalan kesimi için bir cazibe merkezi olmadı. Ama tasfiyecinin projesinin tamamlanabilmesi için, altmışların TİP'iyle Belli çizgisinin kaynaşması, tüm örgütlerin de bu çizginin buluştuğu parti içinde erimesi gerekiyordu. 1974 affından sonra devrimci hareketin neredeyse tamamı THKO, THKP, TKP-ML çizgilerini adım adım terk etse de hiçbir akım, Boran'la Belli'yi buluşturacak bir "yuvaya dönüş" çağrısı yapmayı aklından geçirmede.

12 Mart sonrasında filmi hızla geri sarıp "devrimci bir TİP" inşa etmek mümkün değildi. Her şeyden önce kan ve can bedeliyle gerçekleşen kopuşun anısı taptazeydi. Merkezleri ortadan kalkmış olsa da üç ayrı örgüt siyaset sahnesine sadece isimlerini değil kısacık mücadele ömürlerine sığdırdıkları devasa bir mücadele mirasını kazımışlardı. Dahası anti-faşist mücadelenin kendisi başlı başına bölücü bir faktördü. "Ülkü ocakları kapatılsın" diyenlerle "ülkü ocaklarını kapatacağız" diyenleri, faşistlerle karşı uzlaşmacı, şikayetçi bir hat benimseyenlerle devrimci bir mücadele hattını savunanları aynı yasal parti içerisinde buluşturmak bir hayaldi. Farklı uluslararası merkezlerin rekabeti de solun parçalanmasını kolaylaştırdı. Son olarak, 12 Mart işçi hareketi içindeki yükselişin önünü kesememişti. Söz konusu olan, devrimciliğe yönelen militanların fabrikada, mahallede bizzat içinde bulunduğu bir yükselişti. En mezhepçi oluşumun bile "kitleleşebileceği" ve bunu kendi "kitle çalışması"nın semeresi yahut siyasi çizgisinin haklılığı olarak görebileceği bir iklim sol akımların bağımsız kalma eğilimini körtükledi.

KARIŞTIR BARIŞTIR'DAN ÖDP'YE

Darbeciler 12 Eylül 1980 günü ülke içindeki "kardeş kavgasına" son vereceklerini televizyondan ilan ediyorlardı. Tam da bu nedenle, 12 Ey-

lülülerin benimsediği "Karıştır Barıştır" düsturu sadece cezaevlerindeki faşistlerle sosyalistlerin aynı koşu tutma politikasını anlatmıyordu. Çok daha kapsamlı bir hedef vardı. Toplumu ideolojiszileştirmek ve siyasetiszileştirmek hedefleniyordu. Bunun için sadece sosyalizmle faşizm yahut liberalizm arasında farkları bulanıklaştırmak yetmezdi. Sol içerisinde devrimci olan ve olmayan akımları uslu ve vatansever solculuk paydasında kaynaştırmak da gerekiyordu. 12 Eylülcülerin bu hedefi 60'ların TİP'ine geri dönme uktisini içinde taşıyanların hedefiyle tamamen uyumluydu.

12 Eylül darbesi, tasfiyeci birlik projesinin önündeki bir dizi nesnel engeli ortadan kaldırdı. Her şeyden önce, artık seksen öncesindeki gibi bir anti-faşist mücadele yoktu. Seksenlerin sonunda "Bahar eylemleri" ile sendikacı işçilerin hareketinde bir yükseliş başladı ama bu yetmişlerdeki yükselişten farklı olarak devrimci güçlerin hatta genel olarak sosyalistlerin çok daha iğreti bir biçimde içinde olduğu, daha çok "içine girmeye çalıştığı" bir yükselişti. Zaten yetmişlerin sonunda CHP'ye teslim edilmiş sendikalar 12 Eylül sonrasında da Erdal İnönü'nün SHP'si çizgisinde bir "demokratikleşme" mücadelesi veriyordu. Seksenlerin sonundan itibaren uluslararası merkezler, en pespaye liberal mesajları vererek sahnedan çekilince tasfiyeciliğin önündeki son engel de ortadan kalkmış oluyordu.

Boran ve Yağcı'nın bildirgesi ve TBKP'nin kurulması, bu yöndeki girişimlerin başlama düdüğü idi. 87'den itibaren Murat Belge'den Yalçın Küçük'e varan kesimlerin dahil olduğu "açık parti" tartışmaları hız kazandı. 89'da soldaki çoğu kesimin dahil olduğu "Kuruçeşme Toplantı"ları başladı. Gelgelelim bu tartışmaların içinde olanlar yahut kıyısından seyredenler birleşik bir yasal parti yaratamadılar, ortaya bir dizi yasal parti çıktı. Bunlardan en büyüğü ve etkilişi ÖDP olacaktı. TBKP önce TSİP ile genişleyerek yasallaştı SBP adını aldı. SBP kapatılınca yerine kurulan BSP ise SBKP çizgisindeki Emek'i içine almakla kalmadı, Troçkist Yeni Yol, ve kendini THKP geleneği ile ilişkilendiren Kurtuluş'la da buluşarak "karıştır barıştır" yolunda önemli bir eşik atladı. İki yıl sonra Devrimci Yol'un yanı sıra irili ufaklı bir dizi akımın dahil olmasıyla birlikte bu sefer, kendini "parti olmayan parti" olarak tanımlayan ÖDP kuruldu. ÖDP'nin kurucuları arasında Mihri Belli'nin yanı sıra, Mehmet Ali Aybar'ın partisi olan Sosyalist Devrim Partisi üyeleri de vardı. Bu şüphesiz ÖDP'yi yeni dönemin TİP'i olarak ilan etmek isteyenleri umutlandıran bir tabloydu.

ÖDP PROJESİ NİYE HÜSRANA UĞRADI

ÖDP yeni dönemin TİP'i olamadı. ÖDP projesi daha baştan tavsadı, kilitlendi, en sonra bileşenlerini öbek öbek yitirerek içine doğru sönüdü. Bu durumun üç temel nedeni vardı. Birincisi doksanlı yıllarda 28 Şubat'a ilerleyen siyasi krizin kendisiydi. Silahlı Kuvvetler/OYAK'ın da dahil olduğu bu kriz kendini sürekli bir hükümet krizi olarak dışa vuruyordu. Kendi görevini "toplumsal muhalefet" olmakla sınırlamış bir reform partisi projesinin bu krizler boyunca kıyıda köşede kalması kaçınılmazdı. Kuzey Kürdistan'da gerilla savaşının tüm şiddetiyle sürdüğü koşullarda, Kürtlerle ilişkili tüm konuların sakıncalı hâle gelmesi, legal zemine tünemiş unsurların reform için mücadele edebileceği konuları daha da sınırlandırıp bu partileri daha da etkisizleştiriyordu. İkincisi, PKK'nin Kuzey Kürdistan'da gerilla mücadelesini temel alması, onun bu tür birlik projelerine eklenmesini daha baştan imkansız kılıyordu. Bu durumun kendisi herhangi bir reform partisini bulabileceği en geniş kitle desteğinden, işçi sınıfının en çok ezilen kesimlerini oluşturan, göçmen Kürt işçi tabanından mahrum bırakıyordu. Üçüncüsü, işçi sınıfının ağırlıklı olarak varoşlarda biriken Kürt emekçilerden oluşan dinamik kesimleri reformistler tarafından zaptı rapı altına alınamamıştı. Bu kesimler sahip oldukları yıkıcı gücü 1995 Martı'nda Gazi Ayaklanması'nda, 1996'da Kadıköy 1 Mayıs'ında göstermişti. Reformistlerin kuramadığı denetim geleneksel devrimci mirası

tümüyle terk etmemiş akımların bu güçlerden beslenebilmesini ve legalist birlik çağrılarına meydan okuyarak kendi bağımsız varlıklarını sürdürebilmesini mümkün kıldı. Toplumsal mücadelelerin dinamikleri Kürdistan'da PKK, Türkiye'de de varoşlarda devletin karşısına çıtışmacı bir biçimde çıkan devrimci güçler tarafından belirlenince başta ÖDP olmak üzere tüm reformist akımlar kilitlendiler, toplumsal barış ve çatışmasızlık çağrısı yapan etkisiz odaklar olmanın ötesine geçemediler.

ÖDP'yi açmaz soka dinamikler, aynı zamanda, Türkiye'de reformistlerin gönlünden geçen partinin kurulabilmesinin önkoşullarını da anlatıyordu. Öncelikle hükümet krizinin çözülmesi, burjuva muhalefetinin etkisizleşmesi gerekiyordu. Kürdistan'da gerilla mücadelesinin son bulması, varoşlardaki devrimci güçlerin tasfiye edilmesi ikinci koşuldur. Nihayetinde işçi sınıfının en dinamik ve politik kesimlerinin reformist bir kitle partisinin disiplini altına sokulması gerekiyordu. Önce Susurluk, sonra 28 Şubat, nihayetinde Öcalan'ın rehin alınması ve 2002 seçimleriyle CHP dışındaki geleneksel burjuva partilerinin siyaset sahnesinden silinmesi burjuva siyasetinde muhalefetsiz bir hükümet yarattı. Devletin, F-Tipleri saldırısıyla doruk noktasına ulaşan seçmeli terörü devrimci örgütleri kırımdan geçirip varoşları kontrol altına aldı. PKK'nin Kuzey Kürdistan'da gerilla savaşını ikinci, hatta üçüncü plana iten, “Demokratik Cumhuriyet” ve “Türkiyileşme” hamlesi ise varoşlardaki emekçileri de kucaklayacak bir reform partisinin yolunu açtı.

DEHAP'TAN HDP'YE

DEHAP'tan DTP, Bin Umut Adayları, muhtelif çatı partisi girişimleri, BDP, HDK üzerinden HDP'ye varan dolambaçlı yolun rotasını belirleyen bu dinamiklerdi. Aulan her adım önceki birlik girişimlerini gereksizleştirerek onların ayağının altındaki toprağı kaydırdı. ÖDP'nin yaşadığı en büyük parçalanma partinin F-Tiplerinde takıldığı tutum yüzünden değil, 2002 seçimlerinde DEHAP ile ortak hareket etmeyi reddetmesinden ötürü gerçekleşti. İçinde Mihri Belli'nin de yer aldığı geniş bir kesim SDP'yi kurarak HDP bileşeni olma yolundaki ilk adımı atılar. Bu köklü dönüşümler legalizm eleştirisini olmazsa olmaz kabul eden akımları da girdabına sürükledi. “Legaliteyi istismar” adına platformlar kuruldu.

Mihri Belli'nin cenazesi tam da bu dönemde, içinde BDP'nin de bileşeni olduğu Emek Demokrasi Özgürlük Bloku'nun seçim zaferinin hemen ardından gerçekleşti. Söz konusu güçler bir sene önceki 2010 referandumunda da kendi güçlerini arttırmıştı. Bu süreç zarfında ortada bir muhalefet boşluğu olduğu için bağımsız bir mücadele çizgisinde hareket ettiğini ilan eden DTP-BDP'nin güçlenmesinin önünde bir engel bulunmuyordu. CHP etkin bir muhalefet yürütmediği için BDP dilediğince muhalefet yapabiliirdi. Henüz Erdoğan'ın iktidardan düşmesi ihtimali belirlendiğine göre BDP halkın iktidarına talip olduğunu da söyleyebilirdi. Kürdistan dışında kalan coğrafyada barışçıl eylem ve direnişler hüküm sürdüğü için açıktan militan eylemlerin içinde dahi bulunabilirdi. Nitekim öyle de oldu Belli'nin cenazesinden birkaç ay sonra kurulan Halkların Demokratik Kongresi, bir parti adını taşıyamamasının da verdiği esneklikle, sol güçleri içine aldı, çevresine topladı. Yaşamı boyunca orta yolcu, legalist ve sosyal şoven bir hatta mücadele etmiş Belli'nin cenazesinde flamalarıyla boy gösteren örgütleri “Yüreğini Ferah Tut Yoldaş” pankartının ardında yürüten onları sadece genel olarak etkisi altına almış liberalizm değil, aynı zamanda “demokrasi mücadelesini Türkiye'de yalnızca ben verebilirim diyen” HDK'nin bu gücü ve etkisiydi.

TİP HDP'NİN ETKİSİYLE KURULDU AMA HDP'NİN İÇİNE SÜRÜKLENENLERDEN FARKLI KONUMDA

HDK'den HDP'ye doğru ilerleyen legalist tasfiyeci proje, CHP'nin ulusalcı ve sol kanadına oynayarak muhalefet boşluğunu HDP'den farklı şekilde doldurmak isteyen, bu bakımdan görünüşte HDP'ye en uzak zeminde yer alan TKP'yi bile etkisi altına aldı. “Politik faaliyette ve halk eylemlerine daha etkin bir şekilde müdahale etmek isteyen” unsurlar TKP'nin ikiye bölünmesine yol açtı. Çulhaoğlu da “Gel Kardeşim!” çağrısıyla kurulan TİP'e giden bir yolculuğun

parçası oldu. 2018 seçimlerinden sonra tamamen HDP'nin belirleyici olduğu bir çizgiye çakıldı. TİP'in aktif olarak sorumluluk alıp hamleler yaptığı tek konu CHP ve HDP arasındaki çöçpçatanlık girişimleri oldu.

HDP'nin reformist bir siyasi merkez olarak ortaya çıkışı TİP'i doğuran ve konumlandıran asıl etmen olsa da, TİP'i HDP içine sürüklenecek tasfiye olan diğer partilerle karıştırmamak gerekir. Bu durum, Çulhaoğlu ve Erkan Baş da dahil olmak üzere, TİP'in omurgasını oluşturan kesimlerin HDP'ye uzak fakat CHP'ye yakın, Kürt kelimesini kullanırken bile dokuz kere yutkunan bir geçmişe sahip olmasıyla da ilişkilidir ama asıl belirleyici etmen HDP'nin Türkiye siyaset sahnesindeki konumudur. 1 Kasım 2002 seçimlerinden 7 Haziran 2015 seçimlerine uzanan dönem CHP'nin siyaset sahnesinin merkezinden uzaklaştığı, DTP-HDP çizgisinin de bu boşluğu doldurmaya çalıştığı bir dönem olmuştu. 7 Haziran sonrası süreç ise tersine işledi. Derinleşen rejim krizi içinde Amerikancı muhalefetin koçbaşı CHP siyaset sahnesinin merkezine otururken, Erdoğan'ın hedef tahtasına oturttuğu HDP siyaset sahnesinin dışına çıktı, tabanını yitirmese de bir çekim merkezi olma özelliğini kaybetti.

HDP'nin güçlenmesinin mümkün kılan iki iddiasından biri parlamentari zeminde emekçilerin sorunları dillendirerek hükümeti eleştirmek, diğeri ise parlamentonun dışında hükümetin karşısına eylemli bir şekilde dikilmektir. TİP HDP'nin iddialarından birincisine sahip çıktı, HDP listesinde meclise giren vekilleriyle yine HDP'nin imkanlarına dayanarak, hükümete muhalefet etti. Parlamento kürsüsünden ve demeçlerle yürütülen bu muhalefet başarılı olduğu oranda, HDP'ye dahil olmakta ayak direyen unsurlar, TİP'e katılmak için başarılı ve başarısız görüşmeler yürüttüler. Başarısız görüşmeleri yürütenler dahi, Çulhaoğlu'nun cenazesinde ve arkasında yapılan değerlendirmelerde görüldüğü üzere, TİP'le olan “yoldaşça” ilişkilerini korudular.

REFORMİST “ELMALARIN” BAŞARI ŞANSI VAR MI?

Çulhaoğlu çiçeği burnunda bir TKP'liken ÖDP ile birlikte “elmalarla armutların birliği” döneminin kapandığını” söyledikten sonra ekliyordu: “Amasya, Starking, Golden elmaları ve ayrıca ekşi elmalar pekala biraraya gelebilirler ve bence gelmeleri de gerekir.” Bugün TİP'e imrenerek bakan, içinde ve etrafında kümelenen reformist “elmaları” reformist “armutlardan” ayıran temel özellik şu olsa gerek: geçmişte ÖDP'nin “bir arada yaşamı savunalım” diyerek yapmaya çalıştığını bu sefer sık sık “sosyalizm”den söz ederek yapmak, temel siyasi sorunlar hakkında eylemli bir tutum almaktan kaçınıp “emek cephesi” hakkında lafazanlık yapmak. Hedef aynıdır: CHP kadar kemalist olmayan, Kürt sorununu HDP kadar merkeze almayan ama her iki partinin tabanını da kucaklayan marksist lafızlı, emek eksenli bir muhalefet partisi kurmak. Çulhaoğlu'nun ardından övgüler düzenlerin hepsi böyle bir TİP'in hayalini kuruyorlar.

Bu hayalin gerçekleşme şansı var mıdır? Elbette yoktur. Zira bugünkü TİP tümüyle HDP'nin bilinçli tercihi sonucu ve onun izin verdiği kadarıyla öne çıkmaktadır. Bu temelde örgütlenip güç kazanan bir hareketin sonrasında kendi bağımsız çizgisine kavuşması imkansızdır. “Marksist ÖDP” olmaya niyetli TİP'in önündeki engeller ÖDP'nin önündeki engellere kıyasla çok daha büyüktür. Geçmişte ÖDP'yi felç eden siyasi kriz bugün bir hükümet krizi olarak değil bir ejim krizi ve içsavaş olarak yaşanıyor. Bugün CHP'nin siyasetteki rolü daha belirleyici. Gezi'nin, Kobane ayaklanmasının ve Hendek başkaldırısının gösterdiği üzere kitlesel bir “ayaklanma tehlikesi” ise çok daha fazla. HDP bu içsavaşta CHP'ye zarar vermemek adına siyasi mücadeleden köşeye çekilirken TİP'in yürütebileceği siyasi mücadele, iktidarı hedeflemeyen bir muhalefet çizgisıyla sosyal sorunlar hakkındantantana koparıp CHP'yi öne çıkarmaktan başka bir şey olamaz.

7 Haziran 2015 sonrası HDP, devrimci olmayan bir demokrasi mücadelesinin nasıl tükünip felç olacağının en açık örneği oldu. Aynı reformizmi Kürtlere daha uzak düzen muhalefetine daha yakın bir şekilde yürütmek isteyenlerin açmazlarını ise geçmişin ÖDP'si gös-

termişti. Bugün Çulhaoğlu vesilesiyle kol kola girip, “marksist bir ÖDP”de buluşmak isteyenler, önümüzdeki dönemde tam tersine dar grupçu rekabetin pençesinde daha fazla kıvranıyorlar, hatta CHP'ye ÖDP döneminden daha sefil bir şekilde yanaşıyorlar. Çulhaoğlu'nun cenazesi bu bakımdan tasfiyeci girişimlerin yeni ve güçlü hamlelerinin değil geleceksizliğinin habercisidir.

REFORMİST MUHALİF BİREYLERİN DEĞİL KOMÜNİSTLERİN BİRLİĞİ

TSİP'ten TBKP'ye ÖDP'den HDP'ye ve TİP'e varan süreçteki yasal parti kurma girişimlerinin açmazlarla dolu öyküsü aynı zamanda reformist birlik girişimleri ile komünistlerin birliği arasındaki esaslı karşıtlıkları ortaya koyuyor.

“Sınıf”, “kitle”, “halkın dilini öğrenme/konuşma” hakkında kopardıkları tüm tantanalara karşın liberaller aslında “önde gelen sosyalist”lerin birbiriyle buluştuğu, bireyler toplamı bir parti yaratmak istiyorlar, zira ancak bu türden örgütlenmeler içinde “nefes alabiliyorlar”. Komünistlerin birliğini savunarlarsa “önce örgüt” diyor. Onlar yola “tek bir devrimci komiteyi ÖDP'nin tamamına değişmeyiz” diyerek çıktılar. “Yaşasın Komünistlerin Birliği” çağrısının muhatapları “parlak teorisyenler”, kerameti kendinden menkul “deneyimli kadrolar”, “azimli bireyler” değil. Türkiye solunda adet olduğu üzere siyasi tartışmalardan kaçıp siyaset dışı yollarla içinde bulunduğu yahut temas ettiği örgütlerin altını oymaya çalışanlar hiç değil. Komünistlerin birliği devrimci örgütü yaşatmaya sonuna dek kararlı güçlerin birliği olabilir ancak.

Devrimden kaçanların değil devrime önderlik etmeyi hedefleyenlerin partisii! Türkiye'de tasfiyecilerin örneğinde görüldüğü üzere devrimden sadece ve esas olarak devrim fikrini açıktan karşıya alarak yahut devrimin uzak bir gelecekte mümkün olacağını savunarak kaçılmaz. Canlı bir siyasal yaşamın hüküm sürdüğü bu topraklarda kendini yayımcılık faaliyetine veren, kanaat önderliğine soyunan unsurlar tek tük karşımıza çıksa da çoğunlukta değildir. Devrimden kaçmak isteyenler ya öncesinde işçi kitleleri içinde güç biriktirmek gerektiğini söylüyor ya da faşizme karşı demokrasiyi savunmak/getirmek için reformistlerle sözümler ona “birleşik cepheyi” örmek, bu yüzden de reformistlerin kabul edebileceği taleplerle siyasi mücadele yürütmek gerektiğini savunuyor. Bu yaklaşımsa her seferinde şaşmaz bir biçimde legal bir reform partisiyle sonlanır. Komünistlerin birliğini savunular ise “tek yol devrim” diyor. Bugünkü ihtiyaç burjuvazinin koltuk değneği işlevini üstlenecek, liberal bir muhalefet partisi değil iktidarı 7 Kasım 1917'deki gibi almaya hazırlanan devrimci bir partidir.

Devrimci bir parti eylem birliklerinin evrimi sonucu ortaya çıkmaz ama amaç ve ilkelere anlaşılmış komünistlerin eylemli bir yürüyüşünü şart koşar. SSCB'nin yıkılması sol akımlar açısından programatik ayrım çizgilerinin flulaşmasına yol açtı. 12 Eylül öncesindeki akımlarının militanları arasındaki temel bağın faşistlere karşı mücadele ve ortak bir ruh hâli olması bu gelişmeyi hızlandırdı. Tam da bu nedenle 1980'lerin sonundan itibaren birlik arayışında bulunanlar önce soyut ve genel birlik çağrılarında bulundular. ÖDP'de ifrat noktasına varan benzemeler birliği yaklaşımının en basit konuda dahi karar alamayan bir birlikteliğe yol açması, bu sefer tam aksi bir yönütemi benziyormuş gibi görünen, solun birliğini sağlayacak partiyi eylem birliklerinden türetme girişimlerini yaygınlaştı. Bu yaklaşım eylem birliklerine ket vurduğu gibi, taktik sorunlara dair en ufak bir görüş ayrılığında krize giren, dağılan birlik projeleri girişimleri yarattı, soldaki tabloyu sadeleştirmek yerine parçalanmışlığı artırdı.

Komünistlerin birliğini savunular programatik ve örgütsel işleyişe dair ilkelere anlaşılmış komünistlerin eylemli bir yürüyüşünü şart koşar. SSCB'nin yıkılması sol akımlar açısından programatik ayrım çizgilerinin flulaşmasına yol açtı. 12 Eylül öncesindeki akımlarının militanları arasındaki temel bağın faşistlere karşı mücadele ve ortak bir ruh hâli olması bu gelişmeyi hızlandırdı. Tam da bu nedenle 1980'lerin sonundan itibaren birlik arayışında bulunanlar önce soyut ve genel birlik çağrılarında bulundular. ÖDP'de ifrat noktasına varan benzemeler birliği yaklaşımının en basit konuda dahi karar alamayan bir birlikteliğe yol açması, bu sefer tam aksi bir yönütemi benziyormuş gibi görünen, solun birliğini sağlayacak partiyi eylem birliklerinden türetme girişimlerini yaygınlaştı. Bu yaklaşım eylem birliklerine ket vurduğu gibi, taktik sorunlara dair en ufak bir görüş ayrılığında krize giren, dağılan birlik projeleri girişimleri yarattı, soldaki tabloyu sadeleştirmek yerine parçalanmışlığı artırdı.

keziyetçi bir faaliyet içinde ortak ve eylemli bir yürüyüşün takipçisi olması gereklidir. Yapılması gereken ilkelere dair ayrım çizgilerini kalınca çizmek ama aynı zamanda taktiklere dair görüş ayrılıklarını ortak bir eylem bir çizgisinde buluşmanın engeli hâline getirmemektir.

Önce komünistlerin birliğini sağlamak gerekir! Komünistlerin birliğini kitlesel işçi partileleriyle ikame etmeye çalışan her türlü girişimin kaderi aynıdır. Bu girişimler devrimci bir parti yaratmaya değil devrimci örgütleri eritmeye, devrimci niteliklerini çoktan kaybetmiş, yahut hiçbir zaman böyle bir niteliğe sahip olmamış örgütleri toptan ortadan kaldırmaya yönelik girişimlerdir. Çoğunlukla herhangi bir “kitleselleşmeye” yaramaz, tersinden sol içerisinde her türlü kitle eylemini bölen rekabetçi kümeler yaratır. Kitleselleştiği ve siyasal bir güç hâline geldiği oranda da siyasetten felç olmaya mahkumdur. Komünistlerin birliği, akıntıya karşı yüzmekten çekinmeyenlerin, “dar” olmaktan korkmayanların birliği olmalıdır. Kendisini hem işçi kitlelerinden, hem de diğer sol akımlardan net bir biçimde ayırmayan bir hareket ne işçi kitlelere güven vererek onlara önderlik edebilir ne de diğer sol akımlarla diplomasi ve dışişle arasında gidip gelen rekabetçi tutumlardan kurtulabilir.

TEK YOL KOMÜNİSTLERİN BİRLİĞİ!

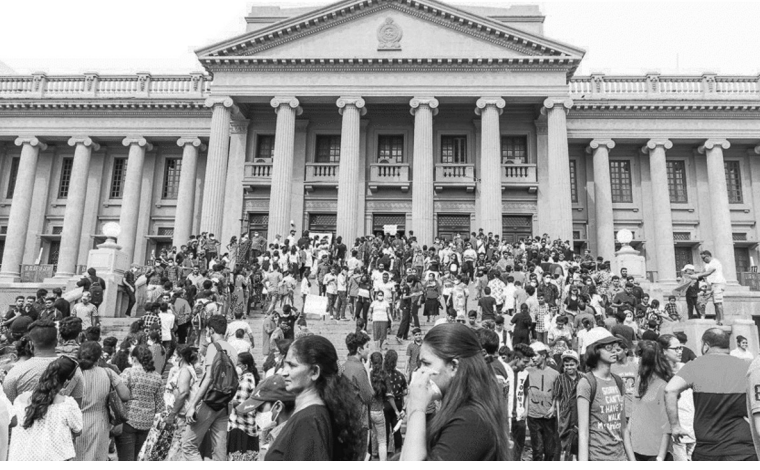
Komünistlerin parti birliği hedefinden yan çizenler bunu komünist bir önderliğin gereksiz olduğunu söyleyerek değil bu doğrultuda bir girişimin başarı şansının düşük olduğunu söyleyerek yapıyorlar. Halbuki devrimciler devrim mücadelesine başarı şansı yüksek diye girmezler. Zor mücadelelerden kaçan, mücadele çetinleşince muhtelif kılıflarla havlu atan sağlamcı bir anlayışın devrimcilikle ilgisi yoktur. Komünistlerin birliğini sağlamak güç olabilir, ama komünistlerin parti birliğini sağlamadan işçi sınıfının kuruluşu yolunda ufak bir adım atma ihtimali dahi sıfırdır. Çulhaoğlu'nun siyasal yaşamı genişleme, kitleselleşme, “doktriner olmayan bir zeminde” sosyalistlerin birliğini sağlama yönündeki girişimlerin hep aynı çıkmaz sokağa farklı adlarla nasıl girdiğinin öyküsü olarak okunmalıdır.

1960'ların TİP'ine ona marksist ve devrimci bir cila çekerek yeniden varma girişimlerini sürekli hüsrana uğratan etmenler aslında sadece komünistlerin birliği çağrısının neden güncel olduğuna dikkat çekmez, sadece komünistlerin birliğinin hangi zeminde nasıl gerçekleşmesi gerektiğine ışık tutmaz, aynı zamanda devrimci bir parti yaratma mücadelesinin artan imkanlarına işaret eder: Dünya çapında yayılan devrimci durumun en yoğun yaşandığı yer Kürdistan'la beraber, Türkiye'dir. Aynı zamanda Türkiye'de siyasi bakımdan felç olan reformist akımların açmazları hızla büyüyor ve gizlenemez hâle geliyor. Dahası Türkiye'de devrimci bir arayışı olan, reformistler tarafından tümüyle zaptürapt altına alınması mümkün olmayan bir kesim tüm akımları kesen bir biçimde sayıca kalabalıklaşmaktadır.

Nihayetinde, komünistlerin birliğinin imkanlarını artıran tüm bu nesnel imkanların yanı sıra bir de “özel bir faktör”den söz etmek gerekir. “Yaşasın Komünistlerin Birliği!” şiarı çağrısı, bu çağrıyı somutlayan bir platform önerisiyle birlikte yirmi üç sene önce yükseltildi. Arada geçen yirmi üç sene komünistlerin parti birliğini siyasal mücadeleden kopmadan yaratma yolunda önemli bir birikim yarattı. Taktik ortaklıklara değil amaç, ilke ve referanslarda ortaklığa dayanan birlik platformu bu süreç zarfında komünist bir dayanışma çerçevesinde eylemli bir yürüyüşü benimseyenleri içine dahil ederken, siyasi merkeziyetçi bir platformun gerektirdiği eylemli ve örgütlü yürüyüşü benimsemeyenleri ise dışına çıkardı. Kendini geliştiren, somutlayan ve politik etkisini artıran, her şeyi örgütle ve örgütlü bir şekilde yapmaya kararlı devrimcilere yaslanan bir platformun varlığı komünistlerin birliği mücadelesinin en önemli güvencesidir.

Bırakalım düzene liberal bir zeminde soldan muhalefet etmeye çalışanlar muhtelif kitle partisi girişimleriyle dar grupçu, rekabetçi eylem birlikleri arasında salınıp dursunlar. KÖZ'ün arkasında duran komünistler devrimci bir siyasal çizginin takipçisi olarak ve komünistlerin birliğinin gerçekleştirileceği ilkesel ve örgütsel zemine işaret etmeyi bir an için unutmadan “Yaşasın Komünistlerin Birliği!” şiarını yükseltmeye devam ediyor.

Sri Lanka'daki paylaşım savaşı ve Amerikancı çözüm

Bu yazı “Şiddetlenen Emperyalist Paylaşım Kavgası ve Sri Lanka Ayaklanması” başlıklı yazımızın son bölümünden alınmıştır. Yazının tamamına bu karekod veya adresten ulaşabilirsiniz.
<https://wp.me/p9KeCD-1lo>

Bugün Sri Lanka'da yaşanan halk ayaklanmasına bakarak, bunun Doğu Avrupa'daki “renkli devrimlerden”, yahut “Arap Baha-rı”ndan farklı olduğunu düşünenler çıkabilir. Halbuki Sri Lanka'da yaklaşık yirmi yıldır, Türkiye'yle kimi açılardan yüzeysel benzerlikler taşıyan siyasi kriz incelendiğinde aslında ülkede yirmi yıllık bir hesaplaşmanın söz konusu olduğu görülür.

Geçtiğimiz aylarda Sri Lanka'da sarayını bırakarak kaçan Gotabaya Rajapaksa, Amerikan emperyalizminin şekillendirdiği yayın çevreleri tarafından, ülkenin başına çökmüş bir hanedanın mensubu olarak sunulsa da kazın ayağı hiç de öyle değildir. Rajapaksa ailesi ülkenin köklü bir sosyal demokrat partisi olan Sri Lanka Özgürlük Partisi'nin üyesiydi. Sovyetler Birliği, Çin ve ABD arasındaki kesişim hattında bulunan bir ülkede Amerika ile mesafeli ilişkileri kuran bir çizgiyi temsil ediyordu. Dahası Sri Lanka'nın en büyük ikinci partisi olan trokist Sri Lanka Sosyalist Partisi, “halkçı kimliği” nedeniyle bu partiyi seçimlerde desteklemiş, hatta onunla birlikte hükümet kurmuştu. Yine bugün sol basın tarafından Sri Lankalı devrimciler olarak sunulan “Marksist- Leninist” Halk Kurtuluş Cephesi (JVP) de yine kritik 2005 seçimlerinde Tamil karşıtı pozisyonu nedeniyle Sri Lanka Özgürlük Partisi'ni desteklemişti. İkinci turda Kemal Kılıçdaroğlu'na oy verebileceğini ifade eden TKP'nin kardeş partisi Sri Lanka Komünist Sri Lanka Sosyalist Partisi ise bundan iki yıl önceki seçimlerde Rajapaksa'yı desteklemişti, zaten 2005'ten beri Sri Lanka Özgürlük Partisi ile ortak bir cephe içinde yer alıyordu. Hala İngiliz Kraliyeti'nin sömürgelerinden oluşturduğu İngiliz Milletler Topluluğu'nun bir üyesi olan Sri Lanka'nın bugünkü resmî adının Sri Lanka Demokratik Sosyalist Cumhuriyeti olduğunu da unutmamak gerekir. Sri Lanka'nın 1972 yılında İngiltere'nin Kanada gibi bir dominyonu olmaktan çıkıp, kraliyetin “tek sosyalist cumhuriyeti” haline gelmesindeki temel aktörlerden biri de Rajapaksa'nın partisiydi.

Rajapaksa, Sri Lanka Özgürlük Partisi'nin başına geçince parti iyiden iyiye “neoliberalizm karşıtı” sosyal demokrat bir çizgiye kayd, Çin'le ilişkilerini geliştirdi. Ama Rajapaksa'nın, ona seçim kazandırtan asıl vaadi, bağımsızlık için savaştan Tamil hareketini bitirme sözüydü. “Marksist Leninist” JVP'nin seçimlerde verdiği desteğin ana nedeni de Rajapaksa'nın Norveç'in gözetiminde Tamillerle yapılan çözüm görüşmelerine kökten karşı olmasıydı zaten.

Rajapaksa'nın karşısında yer alan Birleşik Ulusal Parti ise kendini liberal olarak tanımlayan, geleneksel IMF politikalarını savunan, Amerikancı çizgide hareket eden bir partiydi. Tamil konusunda ABD'nin pozisyonunu benimsiyor, Tamil sorununun anayasal vatandaşlık çerçevesinde çözülmesi gerektiğini savunuyordu. Başında bulunan Wickremesinghe ise 1999'dan beri parlamentoda ve içinde yer aldığı hükümetlerde Amerikan çıkarlarının sözcülüğünü yapıyordu.

Rajapaksa'nın Tamil sorununu “çökertme” taktiği ile çözmesi ABD'nin sert tepkisiyle karşılaştı. ABD zaman içerisinde Sri Lanka'yla askerî bütün ilişkilerini dondurdu, Sri Lanka hükümetini iktisadi, siyasi ve askeri bakımdan sıkıştırmaya başladı. Sri Lanka'nın “neoliberal” politikalara karşı çıkan ve Çin ile yakınlaşan bir çizgide hareket etmesi ABD'nin kaskacını daraltmasına yol açtı.

Bugün Amerikancıların, Sri Lanka'da yaşananları, yolsuz hane-danın çöküşü olarak yansıtmaları bu bakımdan şaşırtıcı değildir. Zira Sri Lanka'daki görkemli halk ayaklanmasının sonucunda hükümetteki Sri Lanka Özgürlük Partisi önemli bir darbe aldı ama tümüyle yenilmedi. İhanetlerle dolu burjuva siyasetinin tipik bir örneği Sri Lanka'da gerçekleşti. Amerikancı koalisyonun uzun bir süre liderliğini üstlenmiş Wickremesinghe, Sri Lanka'nın iflasını ilan ettiği Mayıs ayında partisini çığneyerek “ekonomiyi kurtarmak” için hükümette yer almayı kabul etti. Eski partisinin açıktan IMF ve ABD çizgisini savunan adayı karşısında asıl olarak Rajapaksa'nın partisinin desteği ile meclisteki cumhurbaşkanlığı seçiminden zaferle çıktı.

Böylelikle Sri Lanka'da krizi derinleştirecek bir orta yol bulunmuş oldu. Çin çizgisindeki hükümet partisi, içindeki “yolsuz unsur-

ları” kurban ederek, “IMF ile görüşme konusunda deneyimli” bir adayı muhalefet cephesinden devşirerek, siyasi krizi orta yolcu bir şekilde ötelemiş oldu. Amerikancı muhalefet ise kılığın ve borç sorununun çözülme-yişinden güç alarak hükümeti sıkıştırmaya devam ediyor.

Henüz maksadına ulaşamamış olsa da, Sri Lanka'daki halk ayaklanması Amerikan emperyalizminin dünyaya nizam verirken kullandığı araçlardan birisidir. ABD benzer yöntemlere Venezue-la'da da Mısır'da da Ukrayna'da da başvurmuştu. Bu durum söz konusu ayaklanmaların devrimci bir nitelik taşımadığı anlamına gelmez. Ama devrimci bir önderliğin olmadığı koşullarda söz konusu ayaklanmaların emperyalistlerin ve uzantılarının hesaplaşma-larının aracı haline dönüşeceği gerçeğini hatırlatır. Nitekim Lenin Şubat Devrimi'ni değerlendirdiği Uzaktan Mektuplar'ın birincisinde söz konusu devriminin aynı zamanda savaşın Rusya cephesinin yönetilişinden memnun olmayan İngiliz ve Fransız emperyalizmi-nin saray darbesi olduğunu da belirtmişti. Sri Lanka'daki devrimci sorumlulukları hatırlamak için ayaklanma şaşakçılığı yapmak yerine, öncelikle bu temel doğruyu hatırlamak, bu genel doğrunun Sri Lanka özgülünde nasıl somutlandığını öğrenmek gerekir.

Bugün, Sri Lanka'daki sorunun iktidar sorunu olduğunu söylemek doğrudur. Sri Lanka'da iktidarı alamayan halk kitlelerinin tıpkı 1917 Şubatı'nda olduğu gibi, üstelik bu sefer sovyetleri de kuramadan, bir hükümet değişikliğinin seyircisine dönüştüklerini söylemek de doğrudur. Ancak iktidarı alacak “devrimci bir odağın” gökten zembille inmeyeceği de en az bu kadar doğrudur. Dolayısıyla Sri Lanka'da halk hareketini iktidarını alamadığı için eleştirmek için kolayına kaçmak, asıl devrimci görevin devrimci bir parti-nin yaratılması sorumluluğunu üstlenmek olduğu gerçeğini örtmek anlamına gelir.

Bununla birlikte Sri Lanka'daki “önderlik boşluğundan” dem vurmak da kendi başına genel bir doğruyu tekrarlamının ötesine geçmez. Asıl önemli olan Sri Lanka'da devrimci bir önderlik yaratma potansiyelini taşıyan güçlerin nasıl bir siyasi çizgiyle boğuldu-ğunu göstermek, Türkiye'de ve Kürdistan'da komünist bir parti ve enternasyonal yaratma iddiasıyla yola çıkan güçlerin Sri Lanka'ya kıyasla hangi avantajlara sahip olduğunun altını çizmektir.

“Baş düşmana” karşı alternatif burjuva hükümetlere ve partilere koltuk değnekliliği yapmak Sri Lanka'daki sol hareketin gelenek-sel özelliklerinden biri olagelmıştır. Üstelik sınıf işbirlikçiliği hiç de muhtelif trokist hareketlerin sık sık tekrarladığı gibi “stalinizmin alameti farikası” değildir. Ülkenin en büyük muhalefet partisi olan Dördüncü Enternasyonal üyesi Sri Lanka sosyalist partisi 1956 ve 1960 seçimlerinde Sri Lanka Özgürlük Partisi'yle birbirlerinin güçlü olduğu bölgelerde rakip aday çıkarmama temelinde ittifak kurdu. Sri Lanka Sosyalist Partisi ancak 1964 yılında, o da Sri Lanka Özgürlük Partisi ile ortak hükümet kurduktan sonra, kendi iç birliği-ni kısmen sağlamış Dördüncü Enternasyonal'den atıldı. Bu durum şüphesiz sadece Dördüncü Enternasyonal'in yirmi bir koşuldan uzak, kendi seksiyonlarının iç işleyişine dolaylı bir şekilde müdahale edebilen, federatif bir enternasyonal olduğunu göstermiyor. Aynı zamanda dünyanın en büyük trokist partisi olarak adlandırılan Sri Lanka Sosyalist Partisi'nin birinci paylaşım savaşı sırasındaki Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin kötü bir kopyası olduğunu da anlatıyor. Dördüncü Enternasyonal'in Sri Lanka partisine yönelik tereddütlü tutumu aslında işçi partisi ile komünist partisi arasın-daki farkları belirleştiren menşevik anlayışlarından kaynaklan-maktaydı. Zira Sri Lanka Sosyalist Partisi komünizme kıyasla İngiliz reformist sosyalizminden daha fazla etkilenmiş bir partiydi. Asıl olarak da sendikalarla içli dışlıydı. Devrimci bir parti yerine bir işçi hareketi yaratma, kitleleşme adına, leninist bir örgütte ve leninist bir politik çizgide ısrar etmek yerine ileri sendikalardan ve işçiler-den bir işçi partisi yaratma yönündeki bütün girişimlerin akıbeti Sri Lanka Sosyalist Partisi gibi olacaktır. Gelgelelim, legalist tasfiyecilik batağına saplanmış diğer akımlar gibi, Türkiye'li trokistlerin hepsi muhtelif işçi/emekçi partileriyle Sri Lanka Sosyalist Partisi'nin daha önce gittiği yolu tekrar gitmeye niyetli görünmektedir.

Maoist, “anti-revizyonist” Halk Kurtuluş Cephesi (JVP) ise 1971'de kraliçenin çizdiği çerçevede anayasal yollardan “Seylan Dominyonu”nu “Demokratik Sosyalist Sri Lanka Cumhuriyeti” yap-maya hazırlanan Sri Lanka Özgürlük Partisi ve Sri Lanka Sosyalist Partisi ittifakına karşı ülke tarihinin en büyük silahlı ayaklanma-sını başlattı. Sovyetler Birliği'nin büyük desteğiyle ayaklanma ezildi. Hindistan, İngiltere ve ABD de “sosyalist hükümete” ayaklanmayı bastırması için askeri destek verdi.

Ayaklanmanın ezilmesinin ardından, ulusların kendi kaderini tayin hakkı konusunda zaten yalpalayan bir tutumu olan JVP 1983 yılındaki kongresinden sonra, Sri Lanka'da ulusların kendi kaderini tayin hakkı çerçevesinde ele alınacak bir sorunun bulunmadığına karar verdi. Tamillerin devlet kurma hakkını yasaklayan JVP Türki-ye'deki sosyalistlere çok tanıdık gelen gerekçelere başvuruyordu: “Hindistan ülkeyi işgal etmeyi planlıyordu”, “Tamiller etnik temizlik yapmak istiyordu”, “Tamiller emperyalizmin mağasıydı”. 1987'de hükümete karşı gerilla mücadelesini başlatan JVP'nin bu sosyal-şoven pozisyonunun Sri Lanka siyasetinde belirleyici olması için doksanların başında bu gerilla mücadelesinin bu sefer Amerikancı hükümet tarafından yenilmesi ve JVP'nin 1994'ten sonra “demok-ratik mücadele çizgisi”ne dönmesi gerekiyordu. Bu dönüşümden sonra JVP seçimlere katılmaya başladı ve Sri Lanka devletinin “em-

peryalistler tarafından parçalanmasına karşı” hükümetlerin savaş politikalarına açıktan destek verdi. 2005'te Sri Lanka Özgürlük Par-tisi'yle ortak hükümet kuran Halk Kurtuluş Cephesi bir yıl içinde hükümetten ayrıldı. Beş yıl sonraki seçimlerde ise tümüyle ters istikamete savrulan JVP Amerikancı koalisyonla ortak cephe içinde yer aldı. 2015'teki sessizliğinin ardından 2019 ve 2020 seçimlerinde üçüncü yolcu bir hat tutturdu. Hâlihazırdaki siyasi krizde ise Sri Lanka'nın bütünlüğünü her şeyin üzerinde tutan “sorumlu bir çiz-gi”de hareket etmektedir.

Sri Lanka'da sol hareketlerin öyküsü sendikal hareketi devrimci-leştirmeye çalışanların, ezilen ulusların bağımsızlık mücadelesinin devrimci karakterini görmezden gelenlerin akıbetinin ne olduğ-u-nu açıkça ortaya koymaktadır. Bu türden bir anti-emperyalizm an-ti-emperyalizm olmadığı gibi, bu çizginin varacağı yer en iyi ihtimalle sosyal şovenizm olacaktır. Bu geçmişle yüzleşmeyenlerin, sözüm ona komünizm adına hareket eden uluslararası merkezlerin bu tablodaki sorumluluğuyla hesaplaşmayanların devrimci önderlik boşluğundan söz etmesi lafıgüzafıdır.

DÜNYA ÇAPINDA DEVRİMCİ DURUM

Sri Lanka ayaklanması, dünya çapındaki devrimci durumun ör-neklerinden biri. Sri Lanka'da halk sarayı basarken Makedonya'nın ve Arnavutluk'un sokakları da emekçi protestolarıyla çalkalanı-yo-du. Tüm bunlar dünya çapında yaygınlaşıp derinleşen devrimci durum saptamamızı doğrulayan gelişmeler olarak kayda geçmeli.

Dünya çapında devrimci durum tespitimizi, “abartı”, “gerçeklik-le uyumsuz” bulan akıldaneler Sri Lanka örneğinden yola çıkarak “gerçek devrimci durum” böyle olur diyorlar. Kendi karamsarlıklarını, siyasi mücadeledeki ataletlerinin, örgütsüzlüklerinin açıklama-sını yapan bu kesimler kendi varoluşlarını gerçekleştirebilmek için elbette her daim Türkiye'deki devrimci dinamikleri küçümse-mek, hatta yok saymak zorunda. Halkın sarayı basmasına, cum-hurbaşkanının kaçmasına bakarak asıl devrimci durumun Sri Lan-ka'da yaşandığını savunanlar aslında devrim hakkındaki fikirlerinin yüzeyselliğini itiraf etmiş oluyorlar. Halbuki tam da Sri Lanka'daki devrim dinamikleri Türkiye'deki kadar güçlü olmadığı için halk sa-rayı bu kadar rahat, devletin silahlı kuvvetleriyle çatışmadan, silahlı kuvvetlerde en azından bir yanılma olmadan, basabilmektedir. Halk sarayı bastıktan sonra, başbakan hiçbir şey olmamış gibi parlamen-toda Cumhurbaşkanı olarak seçilip görevine devam edebilmekte-dir. Amerikancı muhalefet Türkiye'de halk sarayı basarsa siyasi ge-lişmelerin Sri Lanka'dakinden çok daha farklı seyredeceğini, düzen partileri ve kurumları tarafından kontrol edilemeyeceğini bildiği için en ufak bir sokak hareketini desteklemeye dahi yeltenmiyor.

Buna karşılık devrimci bir önderlik yaratmak için hiçbir politik girişim ve plana sahip olmayanlar “genel grev genel direniş”, “ge-çici devrim hükümeti”, şiarlarını tekrarlamakla yetinenler aslında sadece Türkiye özgülündeki gelişmelerin devrimcilere yüklediği çetin rolün farkında olmadıklarını dışa vuruyorlar.

Sri Lanka ile Türkiye'yi karşılaştırp, Türkiye'de devletin çok daha derin bir şekilde yanılmış ve işleme hâle geldiğini, Türki-ye'de emperyalistler arasındaki paylaşım kavgasının çok daha sert geçtiğini söylemek mümkündür. Ancak asıl önemli olan Türki-ye'de ulusal sorunun bir anlamda bu nesnel farklılıklar nedeniyle Sri Lanka'daki gibi seyretmemiş olmasıdır. Dört parçaya bölünmüş Kürdistan'daki ulusal uyanışı Sri Lanka'daki gibi çökertmek müm-kün olmadığı için bu hareketle ilişkili akımları Sri Lanka'da olduğu gibi sağda ya da solda duran düzen partilerinin koltuk değneği olarak da kullanmak mümkün değildir. Aynı nedenlerden ötürü, Türkiye'deki sol akımların Sri Lanka'dakiyle aynı düzeyde bir şo-venizme saplanması, hatta açıktan hükümet partileriyle saf tutması bile mümkün değildir. Sri Lanka'daki devrimci hareket 1960'lardaki yükselişin ardından 1980'lerin sonunda tümüyle tasfiye olmuştur. Bu durum aslında dünyanın birçok yerinde böyledir. Türkiye dev-rimci hareketi ise, tam da Kürdistan'ın özgünlüğü nedeniyle, farklı bir çizgide seyretmiştir.

Bugün platformumuz dışında 1971 kopuşunun takipçisi olma iddiasında bir hareket olmasa da bu dinamiklerin şekillendirdiği bir siyasi iklim ve militan profili varlığını korumaktadır. Bu duru-mun kendisi Komünistlerin Birliği çağrısının neden öncelikle bu topraklardan yükseltildiğini anlattığı gibi aynı zamanda “devrimci önderlik boşluğu”ndan şikayet etmekle yetinmek istemeyenlerin neden Komünist bir enternasyonal kurma mücadelesine Türkiye ve Kürdistan'dan başlaması gerektiğini de açıklar.

